

Chương 14

Ba giờ chiều, ánh dương trên tán cây ngoài cửa sổ phòng bệnh chói lòa. Con gió thổi qua, ánh sáng như thời xưa cũ vỡ vụn, mờ lung, lại lấp lánh. Chân Ý tựa vào cánh cửa ngăn ngờ nhìn hai người bên cửa sổ. Ngôn Hủ trầm lặng ngồi trên xe lăn, An Dao quỳ một gối sửa cô áo cho anh. Không có trao đổi ngôn ngữ, nhưng trong mỗi cử chỉ đều mang sự ân ý. Sửa lại cô áo sơ mi xong, cô mỉm cười nhìn anh. Ngôn Hủ cũng nhìn cô, đôi mắt tĩnh mịch, không thâm trầm, cũng không nhạt nhòa. Chân Ý thầm nghĩ hóa ra có kiểu tình yêu như vậy, yên ắng, nhưng trĩu nặng. Nghĩ đi nghĩ lại, cô hơi nhớ Ngôn Cách. Anh cũng đối xử với cô như thế. Không nói, nhưng vẫn luôn ở đó. Cô một mình đi xuống bãi đỗ xe, lúc định gọi điện cho Ngôn Cách, điện thoại bỗng đổ chuông: “Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi!”

Nụ cười bỗng lan lên khóe môi: “Trùng hợp quá, vừa định gọi điện cho anh, đúng là thần giao cách cảm.”

Bên kia hơi dừng lại một lúc rồi khẽ gọi: “Chân Ý.”

“Ừ!” Cô trả lời lạnh lớt.

“Em đang ở đâu?” Giọng anh trầm lắng.

“Anh đang ở đâu?” Giọng cô nhẹ nhàng.

“Anh ở thành phố K.”

“Em ở Thâm Thành.” Lại nói cùng lúc, anh không nói nữa.

“Anh đến thành phố K hồi nào sao không gọi em?” Cô dẫu môi, “Ngôn Hủ xuất viện anh cũng không đến thăm.”

Cô ấn chìa khóa xe, tiếng “tít tít” vang vọng giữa bãi đỗ xe trống trải.

“Em đang ở đâu?” Anh có vẻ lo lắng, giọng rất trầm thấp, tốc độ nói cũng nhanh hơn bình thường. “Bây giờ đang ở một mình à?”

“Vâng, sao thế?” Cô lên xe, cắm chìa vào ổ, đang định xoay chìa.

“Đi cùng Ngôn Hủ và An Dao, đừng ở một mình.”

Chân Ý hoang mang: “Nhưng bây giờ em phải tới thành phố K, ngày mai là đám tang của cảnh sát Lâm.”

“Hoài Như bỏ trốn rồi, anh lo cô ta sẽ đến tìm em.”

Lưng Chân Ý thấm lạnh, cô lập tức nhìn quanh, tầng hầm yên ắng trống trải không một bóng người, chỉ có vô số chiếc xe trống trơn. “Cô ta không tìm Hoài Sinh à?”

“Cảnh sát sẽ theo dõi Hoài Sinh đầu tiên, cô ta không chui đầu vào lưới đâu.”

“Nhưng chắc cô ta đang ở thành phố K, tới Thâm Thành... cũng không qua được trạm kiểm soát.”

Giọng anh bình tĩnh trở lại, “Ừ, anh cũng nghĩ thế.”

Cô nào không hiểu lòng anh chứ. “Chờ em ở thành phố K nhé.”

“... Ừ.”

Ngày hôm sau là đám tang của Lâm Hàm. Thành phố K ướt đầm dưới cơn mưa đầu thu, bầu trời u ám, vừa thấp vừa nặng nề. Rất nhiều người dân đội mưa xếp hàng tiễn đưa anh. Khắp thế giới tràn ngập hoa cúc màu trắng và vàng. Ngôn Cách che ô đen, Chân Ý mặc váy đen nhìn quan tài, lại loáng thoáng trông thấy trong đám đông có người quen, mặt trắng như ma, lấp ló giữa những khuôn mặt bi thương, nhìn cô chằm chằm đầy thù hận. Hoài Như? Tập trung nhìn lại, khuôn mặt trắng bệch ban nãy lướt qua rồi biến mất, như thể ảo giác.

Quan tài được nâng lên. Trên nắp phủ lá cờ hoa tử kinh, cảnh sát khiêng quan tài đi đều bước giữa đám người, Nước mắt Chân Ý lại tuôn rơi.

Trên đường trở về, cô buồn rười rượi, ỉu xìu nhòa người bên cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn nước mưa tích tụ trên cửa kính. Ngôn Cách thấy cô mệt mỏi thì từ đầu đến cuối rất lo lắng, nhưng không biết phải an ủi thế nào, “Đừng buồn nữa.”

Đây là lời duy nhất anh có thể nghĩ ra. Tuy chỉ là lời nói đơn giản như thế, nhưng với cô cũng rất hữu hiệu rồi. Cô quay đầu lại, tinh thần phấn chấn hơn một chút, gật đầu: “Vâng ạ.”

Cô luôn như vậy, rất dễ dỗ dành, không hề ủ ê dông dài. Trái lại, Ngôn Cách không biết nên nói gì, cố gắng ngẫm nghĩ: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Chân Ý hiểu tâm tư muốn an ủi của anh, chột cảm thấy ấm lòng. Cô rúc vào ghế, biếng nhác thả lỏng. Buồng xe yên ắng, ngoài kia là làn mưa mờ lung và thế giới mơ hồ. Không khí này rất thích hợp để trò chuyện.

“Ngôn Cách, anh luôn đối xử với em rất tốt. Lúc em không vui, thật ra anh đã cố gắng làm em vui, xóa đi nỗi khó chịu trong em.” Cô nghiêng đầu, ngón tay mảnh mai viết tên anh trên kính, lại quay đầu cười, “Có nhớ anh từng công em không? Lúc đầu không biết công thế nào, về sau mỗi lần em không vui, anh liền công em.”

Ngôn Cách khẽ gật đầu. Nhớ, dĩ nhiên nhớ chứ.

Đến gần Thâm Thành, mưa nhỏ dần.

“Mấy ngày vừa rồi, số lần em qua lại giữa Thâm Thành và thành phố K còn nhiều hơn trong suốt tám năm qua, nhân viên làm việc ở trạm kiểm soát thành phố quen mặt em luôn rồi.” Cô lẩm bẩm, “Anh biết không? Sau phiên tòa, trên mạng có rất nhiều người chú ý và bàn tán về anh đấy, lại còn đồn đoán anh từ đâu đến nữa.”

Ngôn Cách không có hứng thú với chuyện này. Cô nói tiếp: “Vì thế khi đi họp lớp, chắc sẽ có nhiều người kéo anh lại hỏi han. Đừng nói anh không thích nhé?”

Lần này họ về Thâm Thành để tham gia họp lớp. Chân Ý hơi bất ngờ, dù sao Ngôn Cách không ham thích chuyện hội họp, càng không liên lạc với bạn cùng lớp.

Căn nguyên là khoảng thời gian trước cô Tần chủ nhiệm lớp Ngôn Cách mắc bệnh ung thư, không ngờ đã chiến thắng căn bệnh hiểm nghèo và khỏe mạnh trở lại. Không biết ai nhân cơ hội này kêu gọi họp mặt những học sinh cô Tần đã dạy, thứ nhất là gặp lại cô giáo thời trung học, thứ hai là gắn kết bạn bè. Không phải Chân Ý sợ gặp lại những người bạn giỏi giang, chỉ là khi tất cả mọi người không quá thân quen với bạn lại biết bạn từng làm gì thời đi học khiến cô thật sự có cảm giác kỳ lạ. Quả nhiên, khi Chân Ý và Ngôn Cách cùng xuất hiện, nhà hàng vốn đang nói chuyện rôm rả chợt im bật. Ngôn Cách là một truyền kỳ, Chân Ý lại là một truyền kỳ khác. Thậm chí có người lập tức đăng status: Trời ạ, Ngôn Cách và Chân Ý cùng xuất hiện tại buổi họp lớp, vừa mới đây thôi!

Dương Tư nhiệt tình gọi Chân Ý ngồi xuống. Mấy cô gái thấy Ngôn Cách thì đưa mắt làm duyên, nhưng đều biết tính cách lạnh nhạt như nước của anh nên không ai tùy tiện tiếp cận. Anh vẫn là anh, không âm áp, không lạnh lẽo, không cay nghiệt, nhưng lại không dễ thân thiết. Rõ ràng là nhân vật làm mưa làm gió, nhưng mọi người lại biết rất ít về tình hình gần đây của Ngôn Cách. Họ không biết gia cảnh của anh, cũng không biết nghề nghiệp cuộc sống của anh, ngược lại đều từng nghe về Chân Ý. Cô lên như điều gặp gió ở thành phố K, nghề nghiệp và cuộc sống khi trầm khi bổng, cuối cùng trở thành “đại luật sư”.

Bạn A nói: “Người ta nói vào xã hội, thành tích học tập không nói lên tất cả, quả nhiên là vậy, Chân Ý nở mày nở mặt hơn chúng ta nhiều.”

Cô Tần nói: “Cô bé Chân Ý này tốt tính, có thể chống chọi áp lực. Quan trọng nhất là con bé gan dạ lại nhiệt tình, chỉ với hai điểm này, làm gì cũng có thể thành công.”

“Theo đuổi người ta có thành công không?”

Chân Ý giả bộ không nghe thấy, cầm cốc uống nước. Cốc đâu rồi? Quay đầu nhìn, Ngôn Cách đang thản nhiên cầm cốc của cô uống nước.

“Ặc, đó là cốc của em mà.”

Anh đặt xuống, nói khê: “Anh biết.”

“Hai chữ này khiến trái tim cô đập thành thịch. “Ngôn Cách?”

“Ừm?”

“Anh không uống rượu đấy chứ?”

Ngôn Cách quay lại nhìn cô chăm chú, khê nói: “Trông anh giống đang say à?”

Giọng anh hơi thấp, sợ cô nghe không rõ bèn nghiêng về phía cô. Vì quá gần nên Chân Ý thoáng ngửi thấy mùi hương phảng phất trên người anh, cô hoảng hốt quay đi, nhỏ tiếng: “Không giống.”

Bạn B ngượng ngùng hỏi han: “Chân Ý này, làm luật sư chắc rất khá giả, tớ đây đi dạy học nghèo kiệt xác.”

Chân Ý: “Đi dạy rất tuyệt mà, nghi phép nhiều thế kia.”

B vui vẻ nói: “Vây cũng phải.”

Cô Tần cười: “Mỗi ngành đều có vinh quang riêng, cũng có nỗi bất đắc dĩ riêng, chọn ngành thích hợp nhất với mình là được.”

“Đúng vậy.” Dương Tư nói, “Làm luật sư có nguy hiểm về đạo đức, đi nhầm một bước sẽ phạm tội. Không may mắn không làm luật sư nổi đâu.”

Phần lớn không để tâm, nhưng có mấy nữ sinh liếc nhìn nhau, nhớ tới Chân Ý từng vì biết luật phạm luật mà bị phạt ba tháng phục vụ xã hội, bây giờ lấy lại được giấy phép còn trở thành đại luật sư, chẳng lẽ đi cửa sau?

Dương Tư vội nói: “Xin lỗi, tớ nói sai rồi.”

Chân Ý khảng khái nói: “Vì thế phải lấy tớ làm gương, đừng làm chuyện xấu. Nếu không, dù chỉ suy nghĩ lệch lạc một khắc cũng biến tất cả những cố gắng trước đó của cậu thành bọt biển. May mà tớ ngã rồi vẫn dậy được.” Cô thoải mái như vậy mọi người cũng gật đầu nói phải.

Có người hô to: “Su huynh công tố!”

Doãn Đặc cũng tới. Anh là vị đàn anh tỏa sáng điển hình, không khí hiện trường sinh động hẳn lên. Mọi người đều chào hỏi anh. Chân Ý mãi mê cầm đĩa gắp hạt ngô, tự tìm niềm vui một mình, nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách, trông anh hơi lơ đãng.

“Ngôn Cách?”

“Ừ?”

“Anh không ăn à? Lát nữa sẽ đói đấy.”

“Vẫn ổn.” Như thể cảm giác “đói” này có thể “tĩnh tâm ất sẽ không đói” vậy.

Doãn Đặc kéo ghế ngồi xuống cạnh Chân Ý, giờ giọng trêu đùa: “Tiểu sư muội cũng đến à?”

Giọng nói bất giác mang vẻ dịu dàng, mọi ánh mắt liếc vèo tới. Chân Ý cố chấp cầm đĩa gắp hạt ngô, hết sức thoải mái đáp: “Em tới đây ăn chùa, hehe.”

“Gắp bằng đĩa phiền lắm.” Doãn Đặc cầm thìa múc hai thìa ngô vào bát cô. Toàn bộ nữ sinh ghé mắt tới, Chân Ý một tay bắt hai hot boy ư?

Giữa ánh mắt của mọi người, Chân Ý không thoải mái lắm, lén nhìn Ngôn Cách. Vẻ mặt anh không thay đổi, không tỏ rõ cảm xúc. Cô không khỏi hơi ử rử. Bên cạnh có người hỏi Doãn Đặc chuyện luật pháp, ngỏ lời xin danh thiếp.

“Hôm nay không mang rồi.” Doãn Đặc rất áy náy, bỗng nhớ ra, “Ồ, còn một tấm trong ví.”

Vừa lấy ví ra, không may có nhân viên phục vụ đang rót nước, không cẩn thận đụng phải. Ví của anh rơi xuống đất, cô gái xin danh thiếp vội vàng cúi xuống nhặt tấm card rơi dưới đất, sững sốt: “Sao người trong tấm ảnh này giống Chân Ý thế?”

Xung quanh yên ắng, mọi ánh mắt đồng thời dồn tới. Ví anh Doãn đặt ảnh của Chân Ý ư? Chân Ý kinh ngạc, mặc dù có lờ mờ thoáng cảm thấy Doãn Đặc có ý với mình, nhưng cô chỉ cho rằng do mình tưởng bở.

Trong căn phòng tĩnh lặng, chiếc cốc thủy tinh trong tay Ngôn Cách đặt xuống bàn với lực vừa phải. Rất nhẹ nhàng. Nhưng chỉ có Chân Ý phát hiện ra điều bất thường. Đừng nói là đặt cốc, bình thường anh đặt đĩa cũng không phát ra tiếng. Cô phản ứng cực nhanh: “Hồi trước mình đăng ký tham gia lớp huấn luyện có nhờ anh Doãn nộp hình thẻ hộ mình.”

Nhưng cô bạn kia nói thẳng: “Đâu phải hình thẻ, là hình cậu đang ngủ mà!”

Cái gì gọi là càng bôi càng đen chứ?

Mọi ánh mắt đều trở nên tò mò: Không đơn giản, Chân Ý từng ngủ với công tố viên Doãn ư? Thảo nào tốc độ nổi tiếng nhanh như bắn tên lửa.

“Cậu nói bậy bạ gì thế?”

So với việc bị mọi người hiểu lầm, Chân Ý càng để tâm tới cảm xúc của Ngôn Cách. Dù anh không buồn quan tâm, nhưng cô vẫn để ý lời các ban học nói: “Chân Ý của năm nào từng theo đuổi Ngôn Cách nay đã từ bỏ anh, chuyển qua vòng ôm của Doãn Đặc rồi”, nghe cứ như Ngôn Cách mà cô yêu rất kém cỏi vậy. Trong lòng cô, không ai bằng anh cả. Vì thế, những năm qua cô rất xem trọng danh dự của mình, không hề có chút mờ ám với bất cứ người đàn ông nào.

“Đề tứ xem!” Cô tức giận đoạt lấy tấm ảnh, sững sốt, chắc hẳn tấm ảnh chụp từ một hai năm trước. Khi đó cô buộc tóc đuôi ngựa, để lộ trán, nằm nhoài trên bàn ngủ say sưa. Cô có ấn tượng. Đến nghe vụ khởi tố của Doãn Đặc, thời gian co kéo quá dài, đêm trước cô thức trọn, không gượng nổi nên ngủ gà ngủ gật.

Chẳng lẽ sau phiên tòa cô vẫn chưa tỉnh, anh đi qua chụp ảnh cô? Chân Ý đỏ mặt. Được người đàn ông ưu tú thăm mên, không ai tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ. Nhưng bây giờ không phải là lúc cảm động, cô hơi cất cao giọng: “Ngủ gì chứ? Chẳng qua chỉ nằm nhoài trên bàn ngủ gật thôi mà.”

Ngôn Cách liếc nhìn tấm ảnh trong tay Chân Ý. Mấy năm trước trông cô như vậy ư? Ngây ngô mà hồ hởi, khuôn mặt khi ngủ yên bình thỏa mãn, chứa đựng cảm giác hạnh phúc, có chút mơ màng. Đàn ông trông thấy rất khó mà không xao lòng. Đặt tấm ảnh Chân Ý ngủ say sưa đáng yêu trong ví, thi thoảng ngắm nhìn, trong lòng Doãn Đặc đang nghĩ gì? Ngôn Cách không muốn đoán, đoán rồi anh sẽ tức giận mất!

Mấy bạn nữ ngồi lê đôi mách không nói nhiều, nhưng lại liếc mắt nhìn nhau, thật khó tin, đối tượng mà sư huynh Doãn Đặc thầm mến mộ là Chân Ý ư? Chân Ý kêu gào trong lòng: Cô không nên tới đây. Bây giờ thậm chí không thể giả ngốc nữa.

Trái lại, Doãn Đặc rất điềm tĩnh, không lúng túng cũng không giải thích, như thể đây là chuyện cực kỳ tự nhiên, lại còn nho nhã hỏi Chân Ý: “Xem xong rồi chứ, có thể trả lại tấm ảnh cho anh không?”

Có nên trả không đây, Chân Ý rối loạn.

Có người nhỏ giọng thắc mắc: “Sao thế này? Không phải Chân Ý đang theo đuổi Ngôn Cách sao?” Hàm ý sâu xa là: Tại sao lại đến với Doãn Đặc?

Chân Ý không thể để hiểu lầm lớn thế này phát sinh được, cô gần như bật thốt lên theo phản xạ có điều kiện: “Đúng vậy đây, bây giờ vẫn đang theo đuổi.” Nói ra khỏi miệng lại phát hiện: Thật đáng thương, theo đuổi người ta tới mười hai năm...

Doãn Đặc bình thản cầm cốc uống nước. Trái tim Chân Ý thốt lên, cảm thấy đã làm tổn thương anh. Xin lỗi, nhưng cô chỉ lo lắng cảm xúc của Ngôn Cách. Vậy mà lúc này, Ngôn Cách quay lại nhìn cô, thoáng nghi ngờ: “Không phải đã theo đuổi được rồi ư?”

Nhà hàng như đóng băng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng kim rơi. “Hơn nữa, là anh đang theo đuổi em.”

Anh hơi nhú mày, hình như bất mãn với tính hay quên của cô. Đầu óc Chân Ý trống rỗng, ngẩn ngơ, anh tự tiện quyết định lúc nào thế?

Cô há miệng, lại không nói nổi một lời. hình như... hít thở hơi khó khăn... Ngôn Cách nhìn mặt cô đỏ dần. lòng anh bỗng mềm đi. Thấy cô vẫn nắm chặt tấm ảnh kia, anh vươn tay ra rút lấy. Chân Ý cảm thấy trên tay có lực kéo, vội vàng buông ra.

Ngón tay Ngôn Cách kẹp tấm ảnh, ra hiệu cho Doãn Đặc. “Tôi thu lại.”

Lấy lại món đồ của mình, giọng điệu như thể là lẽ đương nhiên. Chân Ý muốn lập tức trào máu.

Doãn Đặc vẫn phong độ ngời ngời, không hề mang sắc thái của kẻ thất bại, lễ độ gặt đầu. Ngôn Cách cũng gặt nhẹ đầu, cất tấm ảnh của Chân Ý vào túi áo. Hai người đàn ông anh tuấn tao nhã như thể kỵ sĩ quyết đấu thời Trung Cổ, vẫn giữ vẻ lịch thiệp khiêm tốn của bản thân, nhưng dù lạnh nhạt thế nào đi nữa

cũng không che giấu được người xem mùi thuốc súng và nhiệt huyết sôi trào đang phát ra từ “trận quyết đấu” này.

Không ai chen lời, nhưng ánh mắt của tất cả đều tỏa sáng. Trời ạ, Chân Ý và Ngôn Cách thật sự nổi lại duyên xưa rồi. Tưởng rằng năm đó Ngôn Cách nhận lời ở bên cô ấy vì bó tay hết cách, trưởng thành rồi chắc sẽ chia tay. Nhưng nghe giọng điệu của Ngôn Cách, anh hẳn đã quay lại theo đuổi Chân Ý. Năm đó Chân Ý đá nam thần ư? Táo bạo vậy. Chân Ý - trung tâm của trận quyết đấu lại bị hai câu nói đơn giản của Ngôn Cách đánh bại, lỗ tai chỉ còn tiếng tim đập của mình.

Sau bữa cơm, cô Tần về trước, các bạn đề nghị đi karaoke - pháp bảo của những cuộc họp lớp khắp chốn gần xa. Chân Ý và Ngôn Cách đều im lặng, quán karaoke không phải ký ức tốt đẹp gì. Ngôn Cách đã đạt được mục đích hôm nay đến đây, anh vốn dĩ bài xích những nơi ồn ào thế này. Có đàn anh nghe Ngôn Cách và Chân Ý không đi, cố gắng mời: “Hiếm lắm mới tụ tập một lần, không biết bao giờ mới gặp lại nhau. Từ lần trước đến nay đã cách tám năm rồi.” Lời này là sự thật, rất nhiều bạn học từng nói thật ra mỗi lần tạm biệt chính là chia xa mãi mãi.

Chân Ý nghĩ Ngôn Cách cũng cần bạn bè, liền nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi. Trước kia, chỉ cần cô để lộ ánh mắt này, anh sẽ nhận lời ngay. Nhưng lần này, anh không đồng ý. Chưa nói đến chữ karaoke kia là nỗi ám ảnh của anh, mỗi khi nhớ lại luôn mang theo nỗi tuyệt vọng vạn tiền xuyên tim, quan trọng là giờ phút này anh chỉ muốn ở bên cô một mình. Anh cúi đầu nhìn cô, ôn hòa nói: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Giọng nói dịu dàng như vậy khiến đàn anh và Dương Tư đứng bên đều kinh ngạc. Trái tim Chân Ý lại loạn nhịp, bây giờ mười con ngựa cũng đừng hòng kéo cô đi: “Mọi người đi chơi đi, em và Ngôn Cách không đi.”

Cô Tần chuẩn bị rời đi quay đầu lại, vẫy tay về phía này: “Ngôn Cách.”

“Anh ra đây một lát, đừng chạy lung tung.” Anh khẽ dặn dò.

Chân Ý “ừ” nhẹ một tiếng.

Dương Tư cười: “Bây giờ hai người mới đến với nhau ư, trước kia cậu nói hai người đã thành đôi rồi.”

Chân Ý không muốn trả lời, sau bữa tiệc tối nay, cô cảm thấy mình và Dương Tư đã như người xa lạ. Đang suy nghĩ, Doãn Đặc đi tới, nhìn Chân Ý: “Em phải đi trước à?”

“À, em còn có việc.” Cô hơi lúng túng, “Anh Doãn, em xin lỗi.”

Anh cười nhạt: “Vừa mới thành đôi thì phải.”

“... Vâng.” Chân Ý đứng ngòai không yên, thăm than ánh mắt của anh thật hiem độc.

“Là anh chậm một bước hay là nói em nên cảm ơn anh đã thúc đẩy hai đứa đây?” Anh hết sức rộng lượng, nhưng giọng điệu vẫn mang vẻ tự giễu.

Chân Ý không biết đáp thế nào, Dương Tư cười đùa: “Có lẽ nhờ công lao của anh Doãn, trong tiềm thức người đàn ông đều muốn cạnh tranh.”

Chân Ý hơi nhú mày: “Em đi trước đây.”

Cổ tay cô bị Doãn Đặc nắm lấy. Lòng bàn tay anh hơi nóng lên, Chân Ý hốt hoảng. “Chân Ý.” Doãn Đặc cười nhưng không hề vui vẻ, “Vây mong em chuyên lời cho cậu ta, anh không hề bỏ cuộc và cũng không nhận thua.”

Da đầu cô lập tức nổi tung, cùng lúc đó, “Chân Ý.” Giọng Ngôn Cách truyền đến, phẳng phất hơi lạnh giữa cơn gió đêm, “Đi thôi.”

Chân Ý giật mình, giằng khỏi tay Doãn Đặc như bị bắt gian tại trận, khẽ nói: “Ngôn Cách gọi em, em phải đi đây.” Nói rồi cô vội vã không buồn quay đầu lại, chạy tới bên Ngôn Cách, ánh mắt thấp thỏm. Ngôn Cách ánh mắt ôn hòa, không hề trách móc nặng nề, giơ tay lên vén sợi tóc lòa xòa trên trán cô. Nhìn cô hồi lâu, anh thờ ơ liếc nhìn Doãn Đặc, mặc dù rất hờ hững nhưng cũng toát lên sự lạnh lùng không vui. Anh thấy rất rõ Doãn Đặc đã nắm tay Chân Ý và cũng nghe rất rõ anh ta vẫn không buông tha Chân Ý. Làm gì có chuyện không ghen chứ!

Anh dặt tay Chân Ý xoay người rời đi. Cô hít sâu, không nói tiếng nào, cũng không kháng cự. Để anh dặt đi một lúc cô mới hoàn hồn, khẽ siết lấy tay anh. Ô, bàn tay to lớn mà ấm áp, thon dài mà xương xương. Nhịp tim và hơi thở của cô đều bất ổn, vui vẻ lại đau thương, lần cuối anh nắm tay cô đã là chuyện bao nhiêu năm về trước.

Hồi học cấp hai, cô luôn vô ý vô tứ, luôn là cô động tay động chân với Ngôn Cách trước, không hề giống con gái chút nào. Nhưng nếu lần nào Ngôn Cách chủ động kéo tay cô, cô sẽ lập tức im lặng biến thành con chim nhỏ; anh chủ động ôm cô, cô cũng có thể ngơ ngẩn cả một buổi chiều; anh chủ động hôn cô, cô tiêu phí cả một ngày. Cô vẫn cho rằng mình có thể không màng thể diện để theo đuổi anh như cô gái mạnh mẽ không gì địch nổi, nhưng cô chưa bao giờ nhận ra những khi mình được anh che chở, cô cũng sẽ luống cuống, ngu muội như những cô gái bình thường chìm đắm trong tình yêu. “Ngôn Cách.”

“Ừ?”

“Bây giờ chúng ta đã thành đôi rồi à?”

“Chưa đâu.”

“...” Chân Ý lập tức nổi giận, hất tay anh ra: “Anh đúng là đồ chiếm toilet mà không chịu ị điển hình!”

“Chân Ý, đừng tự coi nhẹ mình như vậy.” Mắt anh trong suốt, dần dần nghiêm túc nói, “Sao em lại là toilet chứ?”

“...” Cô hận không thể ngoạm một phát nuốt chửng anh luôn.

“Chân Ý, đừng giận.” Anh mấp máy môi, trịnh trọng nói, “Ý anh là anh vẫn chưa theo đuổi được em.”

Chân Ý hoàn toàn bất ngờ trước cú đảo ngược này, sững sờ hết như nằm mơ: “VẬY, khi này là anh tỏ tình với em trước mặt đám bạn đây à?”

Đèn đường mờ lung, mặt anh ửng hồng, “Ừ.”

“Sao lại chọn hoàn cảnh ấy chứ, em tưởng anh không thích cho mọi người biết chuyện riêng của anh.”

“Đúng là không thích.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt đen thêm phần sâu thẳm giữa bóng đêm, “Nhưng mà, em sẽ buồn phải không?”

“Em ư?”

“Tám năm nay, em rất ít khi về Thâm Thành. Phải chăng nếu trở về đây, gặp bạn bè thầy cô, em sẽ rất áp lực, cảm thấy như trên người in hằn dấu vết của Ngôn Cách, sợ bị đeo bám bởi hàng loạt câu hỏi như đã theo đuổi được Ngôn Cách chưa, đã buông tha Ngôn Cách chưa, đã bắt đầu lại chưa, có cảm thấy năm ấy ngu ngốc không. Em hẳn sẽ cảm thấy rất mệt mỏi, trong lòng khó chịu. Bây giờ em đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

Đáy lòng Chân Ý bỗng lặng thinh. Không biết tại sao, sống mũi cô lại cay cay. Dù anh chỉ dịu dàng với cô một chút thôi, cô đã cảm động và vui mừng đến độ long trời lở đất. Hôm nay, anh nhàm chán ngồi giữa đám người ồn ã mà xa lạ lâu như vậy chỉ vì muốn chứng minh với mọi người là họ đã thành đôi.

Anh hơi cúi người, một lần nữa chậm chậm dặt tay cô, cô hạnh phúc tới mức hỗn loạn: “Ngôn Cách?”

“Ừ?”

“Anh có biết tại sao những năm ấy em theo đuổi anh điên cuồng như vậy không? Có biết tại sao sau khi chúng ta bên nhau rồi nhưng ngày nào em cũng yêu hết mình như vậy không? Bởi vì em cảm thấy, ngày mai chưa chắc sẽ đến với bất cứ ai, tạm biệt có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại, xoay người có lẽ sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa. Em luôn lo lắng ngày nào đó sẽ chia tay xa cách, lo chuyện gì bất ngờ sẽ chia lìa đôi ta. Em lo lắng một giây trước vẫn đứng đàng xa mỉm cười với anh, một giây sau đã bất ngờ gặp tai nạn, giông bão, sóng thần. Em luôn lo lắng mua vé xem phim, cầm bắp rang bơ rồi nhưng anh lại không xuất hiện. Em luôn lo lắng rõ ràng đã hẹn ở đó, nhưng cuối cùng chỉ có một mình lẻ loi tiến bước. Trên đời này, mỗi giây mỗi phút đều xảy ra chuyện bất ngờ, hoặc chủ quan, hoặc ép buộc, có nhiều lắm. Vì thế, em sống mỗi phút như một giây cuối cùng, sống mỗi ngày như thời khắc cuối cùng của cuộc đời. Anh không biết đâu, đôi với em, anh quan trọng như cả thế giới vậy. Và lẽ đương nhiên em phải tràn trề nhiệt huyết cùng anh vui vẻ trải qua thời khắc cuối cùng. Vì thế, anh có biết không? Sau bao nhiêu năm chia tay, em chưa từng hối hận,

cũng không hề tiếc nuối. Dù chia xa bao năm, nhưng mỗi lúc nghĩ lại những chuyện đã làm, em đều thấy rất vui vẻ.”

Anh dừng bước. Vừa hay đứng dưới đèn đường, ánh sáng trắng mờ mà mông lung như lớp lụa mỏng bao phủ lên hàng chân mày dưới tóc cô. Làn da cô mịn màng như ngọc, gân như trong suốt. Đôi mắt đen nhánh tỏa sáng rực rỡ như chứa đựng vô vàn ánh sao. Mắt cô bất giác ngấn nước, ánh lệ lung linh, thoáng chút đau thương và hoài niệm, phần nhiều lại là kích động và hân hoan.

Trái tim anh không bình tĩnh như trước nữa, có cảm xúc không tên dâng trào, tụ dần lại, muốn xông ra khỏi lồng ngực. Tám năm chịu đựng và chờ đợi... Anh cúi đầu, kê trán lên trán cô. Chóp mũi ghé sát cánh mũi cô, hơi thở ấm áp phả lên môi cô, ngưa ngưa, khiêu khích lòng người. Lòng cô như sân như si, đôi môi khẽ run, oán giận mà tủi hờn: “Không công bằng. Anh muốn theo đuổi em rõ ràng chỉ là một câu nói. Nhưng chỉ cần anh lên tiếng, em đã nhào đến bất cứ giây phút nào.”

“Bởi vì anh sẽ không bỏ cuộc, nên em có thể yên tâm. Đừng để anh theo đuổi dễ dàng, cũng không cần lo lắng anh sẽ buông tay.”

“Nào có chuyện tốt như vậy chứ?” Cô dẫu môi oán trách, trong lòng lại hạnh phúc ấm áp vô cùng.

“Lần này anh sẽ cố gắng.” Anh nhìn cô, đôi mắt xán lạn như vì tinh tú, nói, “Lần này đến với nhau rồi, thì đừng bao giờ chia xa nữa.”

Trong nháy mắt, Chân Ý cảm thấy ánh đèn đường bùng lên rồi vụn vỡ, bao phủ hai người họ giữa ánh sáng rạng ngời. Cô chậm rãi nhắm mắt lại: Xứng đáng mà. “Được.”

Ngôn Cách, chuyện em tự hào nhất trong đời là ở những năm tháng tuổi hoa ngây ngô tươi đẹp nhất, ở độ tuổi dám dũng cảm quên mình vì tình yêu, em đã yêu anh không màng danh lợi, phớt lờ hiện thực, trong sáng không chút vẩn đục và cũng đã bất chấp hết thảy theo đuổi anh. Tuổi hoa tươi đẹp nhất trong đời đã dành trọn để yêu anh, cùng anh trải qua độ tuổi ngây thơ nhất. Thật đáng giá biết bao.

Chân Ý thò đầu nhìn vào phòng làm việc. Bác sĩ Ngôn yêu dấu của cô đứng thẳng tắp như một thân cây, cúi đầu ghi chép. Không biết nhìn bao lâu, bàn tay đang viết lách dừng lại, anh chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng.

Chân Ý mím môi cười, vẫy tay: “Hi, bác sĩ Ngôn.”

Anh thân nhiên cúi đầu, tiếp tục ghi chép. Viết được một nét, ý thức được mình đang theo đuổi cô, lại ngẩng đầu lên nhã nhặn đáp lại: “Hi.”

Chân Ý cười tươi hơn, rào bước đi vào, dốc hết tài liệu trong túi ra, đặt lên bàn, ung dung tự tại: “Gần đây mới nhận một vụ kiện. Không cần để ý đến em, anh cứ bận việc của mình là được.”

Anh nhớ ra hai tấm vé xem phim trong túi, vội gấp sỏ lại, nói: “Anh xong việc rồi.”

“Thật à?” Cô vừa giờ tài liệu vừa quay đầu nhìn anh, “Gần đây lúc làm việc anh không đeo kính nữa.”

“Thị lực đã tốt hơn rồi.” Anh nói khẽ. Trước kia, cuộc sống của anh chỉ có công việc, rảnh rỗi cũng phải tìm việc để làm. Nhưng từ mấy tháng nay, anh không còn như vậy nữa. “Vụ kiện gì thế?”

“Của xóm lao động.”

Ngôn Cách xoay người đi rửa tay. Cô giờ là đại luật sư trẻ nhất trong lịch sử thành phố K, có biết bao người giàu có xếp hàng mời mọc cô kiện tụng, thế nhưng cô chỉ quan tâm đến đương sự của xóm lao động mà thôi. Trước kia mỗi khi nhắc tới án kiện tụng, cô đều hăng hái vô cùng, nhưng lần này khuôn mặt sàu lo nghiêm túc: “Tháng trước, lúc cả thành phố K chú ý tới Hứa Mạc và Hoài Như, Thâm Thành đã xảy ra chuyện lớn. Lâm Chi sống ở thành phố K mang thai hai tháng, trên đường trở về Thâm Thành thăm người thân đã bị tám thanh niên vây đánh tới chết ở ga tàu điện ngầm.” Chúng đánh đập, giẫm đạp túi bụi, thậm chí xối nước tiểu vào nạn nhân. Chân Ý nghiến răng: “Nếu em ở đó thì tốt rồi. Nhất định sẽ đạp chết chúng!”

Ngôn Cách khóa vòi nước lại. Cảnh sát, luật sư, phóng viên, cô đã làm những việc này bấy lâu, những chuyện tương tự thế này đã gặp quá nhiều, “Chân Ý, bởi vì em không quen nếp, nên mới rất đáng quý.”

Không có lời mở đầu, nhưng Chân Ý hiểu ngay. Cô hơi ngượng ngùng: “Có rất nhiều người giống em mà.” Dứt lời lại ỉu xiu. “Ngôn Cách, anh biết không? Bến tàu điện ngầm có bao nhiêu người qua lại, nhưng không có một ai giúp cô ấy cả.”

Ngôn Cách giải thích: “Thật ra rất bình thường, bystander effect – hiệu ứng bàng quan trong tâm lý học xã hội.”

“Gì cơ?”

Ngôn Cách rút tờ khăn giấy lau tay: “Mọi người cho rằng lúc xảy ra chuyện, càng nhiều người có mặt, khả năng người bị hại nhận được trợ giúp càng lớn. Thực tế ngược lại, sự tồn tại của những người chứng kiến khác sẽ hạn chế hành động giúp người của một cá nhân. Người càng đông, con người sẽ càng có khuynh hướng khoanh tay đứng nhìn.”

“Tại sao thế?”

“Diffusion of responsibility - phân tán trách nhiệm. Một người đơn độc có trách nhiệm giúp đỡ người bị hại, nhưng sự có mặt của nhiều người sẽ khiến trách nhiệm này bị phân tán. Càng đông người mức độ phân tán càng nghiêm trọng. Họ đều nghĩ rằng một giây sau sẽ có người khác trợ giúp.”

Ngôn Cách ném khăn giấy vào sọt rác thong thả nói: “Nếu trở thành người bị hại thì phải kêu cứu có mục tiêu, chọn một người đang chú ý tới vụ việc giữa đám đông, có thể lực và tốt nhất là có bạn đi cùng. Hãy chỉ định anh ta giúp em, bảo anh ta kêu gọi mọi người cùng cứu em.”

“Ngôn Cách, anh giỏi quá đi mất.”

Anh ngây ngẩn một giây, nhẹ giọng đáp lại: “Người học qua khái niệm này đều biết mà.”

Cô nhìn anh sâu thẳm: “Những lúc em hoang mang, anh luôn nói em nghe những điều cần thiết mà em chưa biết, giúp em thông suốt, lại còn mở lối giải quyết, khơi dậy nguồn hy vọng dạt dào trong em. Ngôn Cách, có anh thật tốt.”

Lời nói thẳng thắn của cô khiến tim anh loạn nhịp, “Em định làm gì trong vụ kiện này?”

““Công tố viên của Thâm Thành sẽ đệ đơn tố tụng, người dân của hai bên đều rất tức giận, em muốn giúp gia đình người bị hại liên hệ và đề đạt mong muốn với phía công tố của Thâm Thành. lát nữa sẽ cùng anh Doãn tới Thâm Thành.”

Ngôn Cách lẳng lặng hít vào, lấy vé xem phim ra cho cô: “Viện nghiên cứu phát, cùng đi xem nhé.”

Cô cầm lấy xem, “Phim phóng sự Thế giới vi mô, có vẻ rất thú vị.”

Ngôn Cách sững sốt, lấy nhầm rồi. Nên là phim tình cảm, trên mạng đề cử 9,8 điểm.

“Quả nhiên là vé xem phim viện nghiên cứu phát, thật cao siêu.”

Lời đến khóe môi lại nuốt về. Ngôn Cách thấy mình ngốc quá, sao viện nghiên cứu lại phát vé phim tình cảm chứ? Suýt nữa lộ tẩy. Không đúng, sao phải nói là viện nghiên cứu phát nhỉ? Anh cúi đầu day ấn đường.

Lam Anh: Cảm ơn bạn Clover.vn đã tìm lỗi chính tả giúp mình nha. Các bạn khác nếu thấy có lỗi thì nhắn lại giúp mình với nhé. Dù trước khi đăng mình có kiểm tra lại nhưng cũng khó tránh khỏi việc bỏ sót.

Typer: Lam Anh

Thời tiết mùa thu của Thâm Thành rất dễ chịu, không khí mát mẻ trong lành. Ánh nắng chan hòa, bầu trời cao vợi vợi. Chân Ý ngồi trong phòng họp trống trải, ngón tay lơ đãng gõ lên mặt bàn. Nhìn đồng hồ đeo tay, sắp đến bốn giờ chiều rồi. Chuyện lớn thế này mà lại chậm trễ. Buổi gặp mặt này, thành phố K

cử một đoàn công tố gồm vài luật sư tư, phía Thâm Thành cử một đoàn công tố. còn có cả chuyên gia xã hội và pháp luật đến từ trường đại học danh tiếng. Những cán bộ phía Thâm Thành đã đến từ sớm, những chuyên gia phía Đề Thành lại đến muộn.

Chân Ý bực bội: “Hừ, chuyên gia à!”

Trái lại, Doãn Đặc không nổi giận mà vẫn điềm nhiên, cảm thấy động tác nhỏ lộ vẻ phiến muộn của cô, nói chậm chậm: “Tối nay có hẹn à?”

Ó? Quên mất rồi. Không nhắc tới còn tốt hơn. “Đâu có.”

Sau buổi họp lớp lần trước, gặp lại Doãn Đặc khó tránh khỏi lúng túng, có lẽ không về được, cô đành nhắn tin cho Ngôn Cách. Đợi vài phút, Ngôn Cách không trả lời. Nghe Doãn Đặc bình luận: “Anh xem video thấy mấy kẻ hành hung giẫm vào đầu cô ấy...”

Chân Ý tắt tiếng điện thoại, cất vào túi. Một nhân viên phòng công tố rất tức giận: “May mà Thâm Thành có hình phạt tử hình. Từ tên bán hàng rong đâm chết nhân viên quản lý đô thị đã bị xử tử, đến đưa sinh viên đung ngã rồi đâm chết người phụ nữ kia cũng bị xử tử luôn rồi. Bây giờ lại một đám vây đánh, nện đầu, xối nước tiêu, đánh chết một người đang sống sờ sờ. Nhất định phải đòi lại công bằng cho Lâm Chi đã qua đời.”

Doãn Đặc than thở: “Công chúng hy vọng kẻ hành hung đều bị trừng trị nghiêm khắc, ít nhất là tù chung thân. Nhưng số người vây đánh quá đông, tạt tạt người.”

Chân Ý cau mày, lúc này cửa phòng họp mở ra. Họ đã gặp những công tố viên Thâm Thành phụ trách khởi tố vụ án này, năm sáu chuyên gia ai ai cũng đeo kính, mặt mày nghiêm nghị, toát lên phong thái nghiên cứu học thuật. Công tố viên họ Phương giới thiệu các chuyên gia với thành viên đoàn công tố của thành phố K xong liền nói thẳng vào vấn đề chính: “Sự kiện này thu hút sự chú ý của cả nước, áp lực của cảnh sát và phía công tố đều rất lớn, vì thế hôm nay mời các vị tới đây để trao đổi về tình huống này.”

Doãn Đặc nghiêm túc hỏi: “Viện kiểm sát Thâm Thành khởi tố kẻ tình nghi với tội danh gì?”

“Chắc chắn là cố ý giết người, nhưng mức phạt cụ thể thì...”

“Công tố viên Phương, chúng tôi có ý kiến về chuyện này.” Một chuyên gia tội phạm học đưa ra ý kiến khác, “Dân chúng phản ứng kịch liệt, nhưng đây nên là vụ án cố ý gây thương tích và sơ suất dẫn đến tử vong.”

Phòng họp im phăng phắc. Mấy tiếng phản đối cùng cất lên:

“Phản đối!”

“Phản đối!”

“Phản đối!”

Ánh mặt trời chói lòa chiếu lên chiếc bàn màu đỏ. Nhà tội phạm học bình tĩnh chỉnh kính mắt, nói: “Đám người đó nhất thời kích động, không có âm mưu gì, cũng không ngờ mình đánh chết người. Sự kiện ảnh hưởng tiêu cực, nhưng là người làm công tác chuyên nghiệp sẽ không để bị ảnh hưởng, nên nhìn nhận bản chất một cách khách quan.”

Giọng Chân Ý hơi lạnh: “Lấy cái gọi là “khách quan” để làm nổi bật sự “chuyên nghiệp” của bản thân, liệu có hơi mất nhân tính không?”

Nhà tội phạm học nhíu mày, nhà xã hội học bên cạnh ông ta lên tiếng, như thể giáo viên mắng học sinh: “Chúng ta không thể một mực nghe dân ý, chịu áp lực từ dư luận xã hội để rồi buông bỏ tính chuyên nghiệp của mình, làm theo lựa chọn mà dân chúng hô hào.”

Chân Ý: “Biểu hiện “chuyên nghiệp” là căn cứ phán đoán khách quan làm việc đúng đắn, chứ không phải chưa qua phán đoán đã một mực mù quáng đứng về phe phản đối, cho rằng chỉ cần phản đối là chuyên nghiệp, chỉ cần phản đối là lý trí, chỉ cần phản đối là nổi bật.”

“Cô...”

Công tố viên Phương nói: “Đúng vậy, người chấp pháp không nên bị dư luận thao túng và định đoạt. Nhưng lần này, căn cứ theo lời khai của nhân chứng và camera giám sát ở hiện trường, rõ ràng kẻ hành hung đã cố ý giết người.”

Nhà tội phạm học vẫn phản đối: “Nghị phạm không chủ quan muốn đánh chết người. Tôi đã đến trại tạm giam gặp họ, họ nói không ngờ mới đánh vài cái người phụ nữ kia đã chết. Chúng ta phải xem chứng cứ khách quan.”

“Khách quan à?” Chân Ý mở laptop ra, nhanh nhẹn lướt tìm, đẩy tới trước, “Đầu tiên, người phụ nữ trong video bị ngã rồi kêu lên thảm thiết, ôm bụng hét “tôi đang mang thai” không dưới bảy lần, kết quả bị kẻ hành hung đá mạnh vào bụng. Tiếp theo, chúng giẫm lên đầu nạn nhân, đá đầu cô ấy vào tường mười tám lần. Họ “không ngờ mới đánh vài cái người phụ nữ kia đã chết” ư?” Chân Ý nén giận, “Con người phải ngu ngốc thế nào mới tin được lời họ nói?”

Đoàn chuyên gia phía đối diện im thin thít.

“Đừng chơi chữ nói rằng không cố ý giết người. Là chuyên gia pháp luật, các ông rõ hơn ai hết, người hành động biết rõ hành vi của mình sẽ dồn người khác đến kết quả tử vong, mong muốn hoặc để kết quả đó xảy ra sẽ được gọi là cố ý.”

Công tố viên Phương lơ đãng gật đầu.

Chuyên gia pháp luật buồn bã, vô cùng phiền muộn: “Tôi hiểu sự phần nộ của anh chị và công chúng, nhưng mỗi khi xảy ra chuyện như vậy, dư luận sẽ đẩy người chấp pháp đến nơi đầu sóng ngọn gió, lợi dụng dân ý tác động tới cảm xúc và lựa chọn của mọi người, đó gọi là lấy bạo chế bạo!”

“Trước chúng cứ rõ mồn một, ông còn nói là lấy bạo chế bạo?” Doãn Đặc cau mày, “Công chúng tin tưởng pháp luật, mong pháp luật mang đến chính nghĩa cho người bị hại.”

Chuyên gia pháp luật cãi lại: “Mục đích đặt ra luật pháp không phải là để giết người. Chúng ta nghe theo dân ý, không giữ bình tĩnh, đây là khinh nhờn sự tôn nghiêm của pháp luật.”

“Mục đích của luật pháp quả thật không phải là để giết người, mà để trừng phạt.” Chân Ý nói. “Không chỉ để an ủi người chết mà còn để bảo vệ người sống. Là chuyên gia mà các ông không hiểu tôn nghiêm của pháp luật có nghĩa gì ư? Không để bất cứ người bị hại nào bị chết oan, không để bất cứ người may mắn còn sống nào chạnh lòng. Thứ pháp luật mà các người bảo vệ đã làm được chưa?”

Phòng họp yên lặng như tờ. Các chuyên gia không nói được một lời.

Lúc rời khỏi tòa nhà, trời đã sập tối. Nhóm Chân Ý đi xuống bậc thềm đá cẩm thạch, lòng ai cũng trĩu nặng. Cuối cùng xác định là cố ý giết người, dự đoán mức phạt là hai người chung thân, ba người ngồi tù có kỳ hạn, một người hưởng án treo và một người cải tạo. Doãn Đặc động viên mọi người: “Thế này đã khá mãn nguyện rồi.”

Chân Ý không vui nôi: “Đôi với bố mẹ và chồng Lâm Chi mà nói, như vậy không đủ.”

“Chân Ý, chúng ta đều biết không thể xử nặng tất cả được.”

“Đúng vậy, em biết, nhưng không thể hiểu.” Chân Ý cười vể cô đơn, “Anh sẽ lại nói em kích động, xử sự theo cảm tính.”

Nhưng em thật sự không hiểu, luôn không thể hiểu. Sinh mạng là vô giá, tội ác giết người cũng không thể cân đo. Tại sao lại dùng một thể cân đo để giải đề toán. Tám người giết một người nhẹ tội hơn một người giết tám người ư?”

Doãn Đặc quay lại nhìn cô, chỉ thấy trong bóng đêm, gương mặt cô trắng nõn mong manh, anh khẽ nói: “Em hiểu mà, luật pháp không thể trách số đông.”

Chân Ý cười cay đắng, “Bởi vì có đến tám hung thủ, mà chỉ có một người chết nên trách nhiệm này có thể san bằng rồi giảm bớt. Vậy có phải sau này giết người cứ hành động theo số đông là có thể miễn trách nhiệm? Đúng là sẽ miễn trách nhiệm. Tình huống này xảy ra rất nhiều lần rồi. Nào là xe tải bị lật rồi mọi người tranh cướp, nào là đánh hội đồng dẫn đến ẩu đả tập thể, những chuyện như vậy còn ít sao? Thế nhưng, luật pháp vẫn không trách tội số đông.”

Doãn Đặc im lặng một hồi: “Nhiều khi tình và lý đều nói không xuôi; mà lý, đôi khi chính nó cũng nói không xuôi.”

Chân Ý khẽ nhếch môi, vô thức nhìn đồng hồ, sắp tám giờ rồi.

Cô hốt hoảng, cuống quýt mở điện thoại. Không có tin nhắn, chỉ có một cuộc gọi nhỡ vào lúc năm giờ chiều, của Ngôn Cách. Vừa định gọi lại, Đoãn Dặc vỗ vai cô, quay đầu nhìn mọi người: “Mọi người đừng ủ rũ nữa, cùng đi ăn tối đi.”

Giờ phút này Chân Ý làm gì có tâm tư ăn tối, chưa kịp từ chối đã trông thấy...

Giữa đêm thu, ánh sáng hắt xuống từ đèn đường hình hoa lan mang màu trắng ngà mờ ảo, len lỏi giữa những tầng lá sum suê, hết cỗi mơ được bao phủ bởi lớp lụa mỏng. Cây cối ven đường vẫn tươi tốt ngợp trời, cơn gió mát ven biển thấm lạnh tâm can, vừa thổi qua, lá vàng xen kẽ lá xanh đã đua nhau rụng xuống, nhẹ nhàng tung bay xoay vần giữa ánh đèn như dải lụa trắng. Ngôn Cách mặc áo khoác màu xanh đậm, hai tay đút túi, đứng lặng im dưới bóng cây trong suốt bởi ánh đèn bao phủ.

Dưới mái tóc, khuôn mặt anh như tranh vẽ, đôi mắt sâu thẳm trong veo, nhìn thẳng vào cô. Gió đêm thổi bay vạt áo, dáng người anh thẳng tắp như cây ngọc không nghiêng mình trước cơn gió. Chân Ý ngẩn ngơ vài giây, không ý thức được tay Đoãn Dặc vẫn khoác hờ trên vai cô. Tâm trạng phút trước còn chán chường, giờ này đã được thay thế bằng niềm vui trào dâng. Cô không nói cho anh biết nơi họp, vậy mà anh lại tìm được ư?

Trong đầu cô bất giác nghĩ đến một chú cún trắng nhạt mà kiêu ngạo, nó lần theo mùi cô, ghé bên này, ngửi bên kia, đánh hơi suốt quãng đường và cuối cùng tìm đến đây. Thế rồi ngoan ngoãn ngồi dưới đèn đường, chậm rãi vẫy đuôi đợi cô. Không nhìn bướm bướm ven đường, cũng không để tâm đến cô mèo nhỏ chạy qua, đôi mắt đen nhánh chỉ nhìn phía này không chớp. Trời tối cũng không đi, không đợi được cô quyết không bỏ về. Òa...

Dĩ nhiên, chàng trai trước mặt điển trai lạnh nhạt, không hề đáng yêu ám áp như chú cún, nhưng... Giờ khắc này, cuối cùng có đã có cảm giác được anh theo đuổi. Cảm giác này... tuyệt vời biết nhường nào.

Cảnh chiều hôm bao phủ, gió đêm mát rượi. Chân Ý chạy nhanh xuống bậc thềm, nhào tới bên Ngôn Cách như con chim non, lòng tràn ngập niềm vui: “Sao anh lại tới đây?”

Ngôn Cách cup mắt nhìn nụ cười rực rỡ như muốn thấp sáng cả thế giới trên mặt cô. Mắt anh lóe lên, bất giác đưa tay nhẹ vén lọn tóc rơi bên thái dương cô ra sau tai, giọng anh khẽ khàng: “Đã hẹn gặp rồi nhưng em không tới, muốn gặp em.”

Lời nói thật thà chất phác lại khiến sợi dây mềm mại nhất trong lòng cô rung động nhẹ nhàng. Cùng với động tác thân mật của anh... Đứng giữa cơn gió đêm, cô sắp say mất rồi. Cô vẫy tay chào những người đồng nghiệp sau lưng, kéo Ngôn Cách rời đi: “Bây giờ không xem phim được nữa rồi, cơm cũng không ăn được.”

Anh vẫn ổn, chỉ cần cô lú lú bên cạnh thì đáy lòng anh sẽ yên bình.

Chân Ý nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Sáng mai còn có việc, tối nay vẫn phải trở về thành phố K. Hay bây giờ về đi, trong tủ lạnh có đồ ăn, máy tính có phim, một công đôi việc.”

Nghe cũng được đấy. Chỉ có hai người, yên tĩnh. Anh gật đầu: “Được.”

Trên đường trở về thành phố K, anh chuyên tâm lái xe, cô lười nhác cuộn mình ở ghế lái phụ, lẩm bầm lúc có lúc không, nói chuyện trên trời dưới biển với anh. Nói tới vụ án này, cuối cùng không hiểu sao lại nhắc tới Hoài Sinh, cô kể lại mấy hôm trước trên đường tới thăm người nhà Lâm Chi ở xóm lao động đã vô tình gặp anh ta.

“Ngôn Cách...” Giọng cô xuống thấp, “Bây giờ Hoài Sinh đáng thương lắm.”

Lúc cô gặp Hoài Sinh, anh ta xách một túi rau nhỏ, dáng người cao ráo, rất thanh tú, khập khiễng bước đi trong khung cảnh đổ nát, nổi bật vô cùng. Vụ nhảy lầu lần trước đã để lại vết thương nghiêm trọng trên chân anh ta. Lòng Chân Ý chua xót, đuổi theo anh ta chào hỏi, hỏi thăm tình hình bình phục sau phẫu thuật. Hoài Sinh mời cô vào nhà chơi. Lúc này cô mới biết, hai chị em họ vẫn luôn sống ở đây. Tòa nhà bản thủ, giống chung cư công xưởng cô từng ở. Mở cửa ra, chỉ có một phòng, Hoài Sinh ngủ trên giường, Hoài Như ngủ ở sofa.

Căn nhà nhỏ gọn gàng sạch sẽ cực kỳ, thậm chí rất ấm áp, trên bệ cửa sổ đặt chậu hoa màu trắng, treo trang sức vỏ sò, trên bàn đặt một đôi mèo bằng sứ. Trông mọi thứ tuy rất tầm thường nhưng toát lên cảm giác gia đình. Tường sơn màu tím nhạt. Qua lời kể của Hoài Sinh, Chân Ý biết trong mắt Hoài Như đây là thứ sắc màu của hạnh phúc. Cô hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Hoài Sinh thì được biết hiện anh ta đang hồi phục rất tốt. Cô hỏi anh ta có cần tiền không, anh ta chỉ lắc đầu rồi nói dạo này không biết ai đó gửi một khoản tiền vào tài khoản của mình, nghi ngại thêm một thời gian nữa anh ta sẽ bắt đầu làm việc. Chân Ý bỗng dưng buồn bã. Hoài Sinh không đi học, sức khỏe cũng kém, xét trí tuệ hay thể lực đều đâu dễ tìm được việc chứ?

“Tôi định mở văn phòng riêng, hay là anh tới giúp tôi nhé.”

“Không cần đâu.” Hoài Sinh cười gượng, rất thiếu sức sống, “Bây giờ tôi là kẻ đáng hận, đừng để ảnh hưởng tới danh tiếng của cô.”

Mấy tháng trước lúc Chân Ý còn là phóng viên từng phỏng vấn anh ta, khi ấy anh ta vẫn lạc quan cầu tiến, giờ đây khi bệnh tình khá hơn thì nụ cười đã không còn nữa. So với nỗi giày vò thể xác do bệnh tật trước kia, thì những giằng xé tâm lý mà hiện giờ anh ta phải đối mặt còn đau đớn hơn nhiều.

Bên cửa sổ đặt cái bàn màu vàng nhạt, trên bày mùi mấy quyển sổ dày cộp. Chân Ý lơ đãng mở ra xem, có quyển sổ đã ố vàng, là nét chữ lúc Hoài Như còn nhỏ. Khi đó có lẽ cô ta chưa đến mười tuổi, nét bút bi kém chất lượng, dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “100g cà chua: 2,5–3,8g đường; 0,6–1,2g protein; 20–30mg

vitamin C; 4,2-7,2mg threonine; 1,8-3,6mg cystine; 0,6-1,2mg methionine; muối khoáng...” Protein và axit amin được tô đậm bằng bút nhớ màu vàng. Rau dưa, quả tươi quả khô, thịt và hải sản, mấy trăm nhóm thực phẩm, mấy nghìn mấy vạn chủng loại. Tài liệu về thực phẩm chuyên biệt cùng cách thức chế biến, phương pháp điều dưỡng dành cho người mắc bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu, tất cả đã biến thành mười mấy chồng giấy trước mặt. Cơn gió ngoài cửa sổ lùa vào, trang giấy kêu loạt soạt, Chân Ý vừa buồn bã vừa cảm động.

Hoài Sinh lật xem xuống sổ Hoài Như để lại, dùng cân tiểu ly đo thức ăn, cầm máy tính tính toán hàm lượng protein và axit amin. Thiếu thì thêm vào mấy chiếc lá, thừa thì bớt đi cọng rau miếng củ. Anh ta làm không thành thạo, mấy thứ đồ nhỏ bé này khiến anh ta lúng túng. Gần hai mươi năm, ngày nào Hoài Như cũng nấu cơm cho anh ta như vậy, không một lời oán trách.

“Anh có giận Hoài Như không?”

Hoài Sinh im lặng hồi lâu mới nói: “Chỉ giận bản thân. Tôi đã liên lụy chị mình ra nông nổi này, chị ấy làm ra những chuyện đó cũng chỉ vì tôi.” Anh ta quay lưng về phía Chân Ý, giọng rất khẽ, “Chân Ý, tôi là bệnh của chị mình.”

Chân Ý không biết nói sao. Từ Tiểu nghèo khó, một trận ốm đã vắt kiệt cả nhà, khiến bố mẹ nợ nần chồng chất, nhà không còn tiền của. Và cũng chính trận ốm ấy của Hoài Sinh đã vắt kiệt nhân tính và sinh mạng của chị gái mình, khiến cô ta đánh mất lương tri, chạy tới nơi cùng trời cuối đất.

“Hoài Sinh, sau này anh định làm thế nào?”

“Không cần lo lắng. Tôi đã chứng kiến nhiều việc nhiều người, bây giờ đang viết tiểu thuyết trả tiền trên mạng, có thể gắng gượng sống qua ngày.”

“Á, tôi thích đọc truyện lắm, nói cho tôi biết anh viết ở đâu đi, tôi ủng hộ.” Cô không hề có sở thích này, chỉ mới đọc một quyển tiểu thuyết. Nhưng cô ghi nhớ, thậm chí quyết định kêu gọi người quen ủng hộ.

Hoài Sinh nấu xong một bữa, cực kỳ khó ăn, anh ta đành nuốt từng miếng một. Chân Ý ở đó không bao lâu liền rời đi. Lúc ra ngoài bất ngờ gặp Đường Vũ và Sách Lỗi. Hai người họ xách một túi thực phẩm chuyên biệt cho người mắc chứng PKU đến thăm Hoài Sinh. Hỏi ra mới biết, thỡ bé Đường Thường, Đường Vũ và Hoài Như là bạn tốt, có điều Đường Thường và Đường Vũ rất ngoan nên được nhận nuôi từ nhỏ. Tuy gia cảnh không giàu có nhưng cũng trưởng thành trong hạnh phúc.

Kể đến đây, Chân Ý mệt mỏi, nhìn con đường xám xịt phía trước mà ngáp dài, nói không rõ tiếng: “Trẻ mồ côi mất đi bố mẹ sẽ dễ phạm tội hơn sao? Như Hoài Như và An Dao vậy. Hay sẽ dễ dàng trở thành đối tượng bị phạm tội, như Đường Thường và Tống Y.”

Ngôn Cách không mấy quan tâm. Anh đã điều tra thân thế của Tống Y. Cô ta cũng giống Đường Thường và Đường Vũ, chỉ khác là được nhận nuôi từ lúc sơ

sinh, nên cô ta không hề biết thân thể của mình. Hoàn cảnh của cô ta rất giống Chân Ý. Nhưng vì “bố mẹ” Chân Ý mất sớm nên cô đành phải quay lại trại trẻ mồ côi, sau đó mới được ông nội đón về.

Chân Ý lú lú suốt quãng đường, thấy anh không phản ứng, quay ngoắt lại: “Ngôn Cách, anh không nghe em nói à?” Cô hơi cau mày, đây là chuyện chưa từng xảy ra.

“Chân Ý.” Giọng anh có phần nghiêm túc.

“Hả?”

“Sau này đừng để đàn ông khác chạm vào em nữa, anh sẽ không vui.”

Chân Ý lầy lăm lạp, một lúc sau mới ngộ ra, biết anh đang nói gì. Thế giới lặng thinh, trong buồng xe chật hẹp mờ tối, thậm chí còn không nghe thấy tiếng động cơ. Cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, lớn dần lớn dần. Lần đầu tiên anh biểu đạt sự ghen tuông và quan tâm thẳng thừng như vậy, lòng cô ngập tràn cảm giác ngọt ngào.

“Ôi chao...” Cô trả lời kiêu làm nũng, nghe rất ngoan ngoãn, âm cuối kéo dài đầy hạnh phúc, “Em nghe anh mà...”

Anh hơi mím môi, khuôn mặt cứng đờ suốt chặng đường nay đã thả lỏng bớt. Trên đường về nhà giữa đêm khuya, bởi có tiếng nói liên miên thủ thỉ của cô mà buồng xe tối mờ yên tĩnh trở nên ấm áp vô cùng. Ngày hôm nay, cuối cùng đã bình yên Hai tiếng sau họ về đến dưới tòa nhà cô ở. Cô thiếp đi, rúc trong tấm chăn mỏng, yếu ớt vô cùng. Anh xuống xe, mở cánh cửa bên phía cô, thấy cô nhắm mắt say ngủ, khuôn mặt nõn nà, hàng mi dày rậm, nhất thời không nữ gọi cô dậy.

Anh cúi người nhích tới, đầu ngón tay chạm vào bầu má mịn màng ấm áp của cô, giọng rất khẽ: “Chân Ý.”

“Ừm?” Cô gái đang ngủ nghe thấy tiếng gọi, hơi hoảng sợ, nhú mày, dẫu môi vẽ không vui, đôi mắt không mở nổi. Cô bắt mẫn “hừ hừ”, cựa quậy, co người, quay đầu đi đằng khác.

Ừ, bước đầu phân tích cho thấy nếu bị đánh thức, ắt hẳn cô nàng sẽ rất cáu kỉnh. Bác sĩ Ngôn gặp phải vấn đề khó giải quyết rồi đây. Anh đứng thẳng người cạnh xe, nhìn chằm chằm cô gái co mình trên ghế lái phụ như nhìn một đối tượng thí nghiệm. Ngẫm ngợi một lát, anh lại cúi người, ấn nhẹ huyệt vị trên đầu cô, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi hơn nữa, thậm chí ẩn chứa đôi chút dỗ dành: “Về nhà rồi, lên giường ngủ có được không?”

Lần này, cô mơ màng mở mắt, ánh mắt ngẩn ngơ, chân thành và mềm dịu, dường như có thể nhìn vào lòng anh. Cô mơ màng: “Ồ? Về rồi à?”

Anh đỡ cô đứng dậy: “Tự đi được không, đã tỉnh táo lại chưa?”

Anh rất dịu dàng, cô thật sự không muốn tỉnh. Cô nghiêng đầu rúc vào cổ anh, lẩm bẩm bằng giọng mũi êm dịu: “Ngôn Cách, anh cũng em được không?”

“Em có biết xấu hổ không vậy?” Anh cụp mắt nhìn cô, giọng dịu hơn nữa.

“Không xấu hổ.” Cô “hừ” khế, co trên người anh, “Em là con sâu mềm nhũn không xương.”

“Vậy à.” Anh than thở bất đắc dĩ, cúi người xuống.

Chân Ý dụi mắt, thỏa mãn trèo lên bằng cả tay lẫn chân, nhào lên lưng anh: “Được rồi.”

Anh đứng vững vàng, cũng cô dậy. Ồ, cảm giác trên lưng anh vẫn quen thuộc như thế, an toàn và vững chãi, mang theo mùi hương đặc biệt. Chân Ý nhắm mắt lại, nửa tỉnh nửa mê, ôm chặt lấy cổ anh, khoe môi cong lên nụ cười hạnh phúc. Mê muội hồi lâu, cô chợt nhớ ra: “Ngôn Cách, anh không khóa xe kia.” Hơi thở của cô phả lên cổ anh, nhột như lông vũ.

Anh không quen lắm, muốn xoa cổ nhưng tay đang bận công cô. Quay đầu lại nhìn, đầu cô ngoẹo trên vai anh, làn da trên má mỏng manh giữa màn đêm, hàng mi dài đen nhánh yên tĩnh buông xuống như cái lược nhỏ. Rõ ràng mơ màng chưa tỉnh, thế mà vẫn nhớ chuyện này.

“Không sao đâu.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Cô lẩm bẩm, một lát sau lại ghé vào tai anh phì phò, “Ngôn Cách, em muốn ăn ngô xào.” Hơi thở ấm áp lại phả vào tai anh, thật nhột.

Đèn đường mờ tối, bóng cây loang lổ.

Chân Ý tắm rửa xong, hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô quấn khăn tắm, nằm sấp trên sofa nhìn chằm chằm người trong bếp, hai mắt hiện hình trái tim.

Bác sĩ Ngôn xắn tay áo sơ mi, thái rau nấu nướng theo trình tự. Cô nào muốn ăn đồ ăn anh làm chứ, cô muốn ăn anh cơ! Cô quay người lại, cười khanh khách. Nhưng đến khi thức ăn được đưa lên bàn rồi, cô mới biết bụng mình đã đói meo. Lần đầu Ngôn nấu cơm lại ngon lành đến vậy. Chân Ý cho đồ ăn vào miệng, kháng nghị đầy bất mãn: “Không công bằng, sao đàn ông nấu ăn còn ngon hơn cả phụ nữ vậy? Em rất thích nấu ăn, nhưng lại khó ăn chết được. Anh nhìn anh đi, lần đầu vào bếp đã ngon như vậy.”

“Cảm giác như làm thí nghiệm.” Anh múc một bát canh rong biển đưa tới trước mặt cô, “Anh trai anh nấu cơm thậm chí còn dùng cả cân tiêu ly, ống nhỏ giọt và thước đo độ dày. Lúc ở Mỹ, Ngôn Hủ rất thích đến nhà anh ấy ăn cơm, lần nào cũng giúp anh ấy cân đo nguyên liệu nấu ăn.”

Chân Ý mừng tượng ra cảnh ấy, oán thâm: Trẻ con nhà anh đều lạ đời như vậy à?

Cô chọc hạt ngô trong đĩa, chợt nhớ tới cảnh Hoài Sinh nấu com, thuận miệng nói: “Ngôn Cách, chuyện Hoài Như bỏ trốn rất kỳ lạ. Có còng tay, lúc vào phòng vệ sinh cũng có nữ cảnh sát đi cùng, vậy mà Tư Côi lại nói cô cảnh sát ấy không nhớ gì cả, sự việc thật thần bí.”

Anh “ừ” một tiếng, bung đĩa ngô đến trước mặt cô, tới sát cô hơn.

“Gần đây bạn quá em suýt nữa quên mất. Hôm ấy em hỏi Hoài Sinh tại sao nhảy lầu, anh ta nói tuy mình rất đau khổ nhưng không hề muốn tự tử, cũng không biết tại sao tỉnh lại đã ở bệnh viện. Anh ta thậm chí còn không nhớ rõ mình đã đi lên sân thượng.”

Ngôn Cách thân nhiên ăn canh, những điều này đã sớm nằm trong dự liệu của anh.

“Bây giờ nghĩ lại, mọi người đều chết rất lạ.” Chân Ý cắn đĩa. “Đường Thường, Tống Y, Thôi Phi, và cả Hoài Sinh chưa tự tử thành công nữa.”

Ngôn Cách gật đầu ra chiều đang nghe. “Tống Y đứng trên tòa nhà, lúc đầu lời nói rất kiên quyết, về sau ngữ điệu chậm dần, thể hiện rõ sự do dự, nhưng đột nhiên thay đổi... Thôi Phi còn kỳ lạ hơn, còn chưa ra tòa, Hồng Đậu lại còn nhỏ, sao chị ấy cam lòng chứ?” Chân Ý nhíu mày, “Em không hiểu sao họ lại lựa chọn nhảy lầu, chết vậy thảm khốc quá, ít ra nên chọn cách nào đó không đau đớn.”

Lần này Ngôn Cách lên tiếng: “Không có cách chết nào không đau đâu.”

Chân Ý thắc mắc: “Em xem ti vi thấy rất nhiều người cắt cổ tay. nhúng vào nước cho ra máu.”

“90% số người cứa sai vị trí và không đủ sâu, phải thử lại hết lần này đến lần khác có người thiếu máu não phải sống đời thực vật.”

“... Thuốc ngủ không đau chứ?”

Ngôn Cách “ừ” một tiếng: “Thuốc kích thích dạ dày dẫn đến nôn mửa. dịch nôn xộc vào phổi và xoang mũi, dẫn đến cảm giác bỏng rát khiến người tự sát chịu giày vò. Thuốc độc lại càng không cần phải nói, co giật nôn mửa, không ngừng đại tiểu tiện.”

Chân Ý sa sầm mặt, sao nhắc mấy thứ này là anh không bao giờ kiêng lời vậy?

Ai đó vẫn không ý thức được, tiếp tục nghiêm túc phổ cập kiến thức khoa học: “Về phần chết đuối và treo cổ, phổi sẽ như nổ tung. Biết tại sao tử thi của người chết đuối và treo cổ rất khủng khiếp không? Bởi vì quá đau khổ. Hơn nữa...” “Anh chần chừ một lát, “Phái nam treo cổ tự tử có đáng chết khó coi hơn.”

Chân Ý tò mò: “Tại sao thế?”

“Sau khi chết, máu dồn xuống dưới, thi thể sẽ xuất hiện tình trạng cương cứng.”

“... Ặc... Ngôn Cách, anh có muốn chết cũng đừng treo cổ nhé.”

“Anh sẽ không tự sát.”

“Ừ ừ, dù thế nào cũng đừng treo cổ.”

“...” Ngôn Cách nói tiếp: “Về chuyện nhảy lầu, anh có một phỏng đoán khác.”

“Gì cơ?”

“Thôi miên.”

Chân Ý kinh ngạc. “Có người thôi miên họ, khiến họ tự nhảy lầu ư?”

“Trước đó không nghĩ tới phương diện này, nhưng lần đó anh nhìn Hoài Sinh từ khoảng cách gần, anh ta thật sự bị thôi miên.” Anh giải thích.

Chân Ý thấy lạ lẫm: “Lúc ấy, trừ bố mẹ Từ Tiểu, không ai tiếp xúc với Hoài Sinh.”

“Nhà thôi miên cực tài giỏi có thể tạo điểm thôi miên trong đầu. Một câu nói, một động tác, dù về sau người nói những lời đó hay làm động tác đó không phải là nhà thôi miên, cũng có thể thôi miên.”

“Lúc ấy, Tống Y ở trên sân thượng, ai nói chuyện hay ra hiệu cho cô ấy chứ...” Chân Ý sững sốt. Sau khi Đường Thường qua đời, Đường Vũ từng khóc lóc kể rằng khoảng thời gian ấy chị gái chịu áp lực lớn muốn rút lui, cô ta nói nếu như vậy sẽ không tha thứ cho chị gái. Trước khi chết, Thôi Phi đã gọi điện cho Thích Cần Cần, cầu xin cô ta chăm sóc Hồng Đậu, cầu xin cô ta tha thứ. Bố mẹ Từ Tiểu chửi rủa Hoài Sinh: “Tôi sẽ không tha thứ cho cô ta, cũng sẽ không tha thứ cho cậu. Không bao giờ tha thứ cho hai người!”

Hôm ấy cô chạy như điên trên quảng trường, hét: “Tống Y! Nếu cô dám nhảy, tôi sẽ không tha thứ cho cô! Không bao giờ!” Là những lời này ư? Cô nói với Ngôn Cách, sắc mặt tái nhợt: “Những lời này là điểm kích thích. Nhưng Ngôn Cách, ai thôi miên họ vậy? Mục đích của kẻ đó là gì?”

Ngôn Cách biết đó đều là thí nghiệm của Lệ Hữu, nhưng không biết nên giải thích với Chân Ý thế nào, mà anh cũng không mong cô tìm hiểu chuyện này. Nhưng lòng hiếu kỳ của cô không giảm bớt: “Em nên tìm mối liên hệ giữa họ. Nếu bị cùng một người thôi miên, nhất định cuộc sống của họ có điểm gắn kết.”

Ngôn Cách không trả lời. Anh ăn xong trước, đứng dậy.

Cô và cơm, vừa ăn vừa lẩm bẫm: “Chuyện tự sát này đúng là khiến người ta đau đầu.”

Ngôn Cách đang rửa nho, bỗng nhớ lại chuyện năm ấy, nói: “Có còn nhớ không, em cũng từng tự sát một lần.”

“Nào có?” Cô phản bác. Uống một ngụm canh, ngẩn người rồi nhớ ra. “Nói lung tung. Lần đó em vốn không định tự sát mà! Chỉ muốn dọa họ thế thôi.”

Anh múc một thìa muối bỏ vào bát nho, nói khẽ: “Nhưng hình như không ai sợ hãi cả.”

Trừ anh ra.

Lần đó, chuông hết tiết vang lên nhưng anh vẫn không nghe thấy giọng nói vui vẻ của Chân Ý. Hai phút, ba phút, cô không xuất hiện. Anh đứng bên sân trường xi măng, liếc nhìn các bạn học đang chơi đùa. Trong mắt anh, sân trường trống rỗng, cô đã đi đâu? Tâm trạng thấp thỏm. Anh cúi đầu, suy nghĩ mấy mươi giây rồi sải bước tới tòa nhà nơi cô học.

Những học sinh mới lên lớp 10 ở tòa nhà số một rất nghiêm chỉnh, thấy anh liền rít gật đầu chào: “Em chào anh ạ.”

Anh không phản ứng, một lúc lâu sau mới ngẫm nghĩ, tại sao Chân Ý không biết lớn nhỏ vậy, ngày nào cũng gọi “Ngôn Cách”, “Ngôn Cách” khắp sân trường. Tới tầng bốn, một đám học sinh vây quanh phòng học nào đó ngó nghiêng, huyền não vô cùng. Anh biết ắt hẳn Chân Ý ở trong đó. Không biết cô lại gây ra chuyện gì, anh vội bước tới, đôi tai không ngừng tìm kiếm hai chữ “Chân Ý”, tự động lọc ra mấy câu nói từ mớ âm thanh ồn ã hỗn tạp: “Chân Ý trộm tiền kia!”, “Chân Ý lại bị thầy giáo ở phòng giám thị dạy dỗ rồi.”, “Chân Ý trộm tiền của X làm gì chứ? X là bạn duy nhất ở lớp 13 thi được 500 điểm, thầy chủ nhiệm sẽ bênh vực bạn ấy.”

Dáng anh cao, thoáng nhìn đã thấy Chân Ý lẻ loi đứng ở góc cuối lớp. Cô cắn răng, quật cường bất khuất, cảnh giác nhìn mọi người chằm chằm, tay ôm chặt cặp sách không buông. Trước ánh mắt của bao học sinh bên ngoài phòng học, mặt cô đỏ lựng, nhục nhã, nhưng hết sức kiên quyết. Thầy giáo phòng giám thị và thầy chủ nhiệm nhất quyết lục soát cặp sách của cô: “Chân Ý, nếu em không lấy tiền thì cho thầy khám cặp, chứng minh sự trong sạch đi.”

“Tại sao không lục soát cặp sách của người khác mà chỉ lục soát mỗi mình em?” Cô tức giận đến mức run giọng, “Em không nghe lời cũng không thích học hành, nhưng em không trộm cắp.”

“Em dốc đồ trong cặp ra cho thầy xem, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi. Cô chấp phản kháng như vậy chỉ khiến mọi người càng nghi ngờ!”

“Mọi người” có mặt đều xì xào bàn tán.

Chân Ý đứng giữa bao ánh mắt của mọi người, mặt đỏ như rỉ máu. Thầy giáo sốt ruột, tiến đến: “Đưa cặp sách đây.”

“Bộp!” Cặp sách bị nện lên bàn, “Rầm rầm” hai tiếng lạnh lạnh, cô giẫm lên ghế rồi huỳnh huých đứng lên bàn. Tiếng bàn tán nhỏ đi. Cô đứng bên cửa sổ,

nhìn từ trên cao uy hiếp: “Các thầy lục soát đi! Hôm nay nếu ai động vào cặp sách của em, em sẽ nhảy từ đây xuống!”

Im phăng phắc.

“Các thầy lục soát đi!” Cô hét ầm lên.

“Chân Ý!” Giọng Ngôn Cách truyền ra từ đám đông. Về mặt cảm uất quyết liệt của giây phút trước lập tức biến mất, trở nên hoang mang bất lực, cô vịn cửa sổ đứng bần thần. Anh bước ra từ đám đông, ánh mắt thoáng vẻ lo lắng, nhìn cô chăm chú không rời, vòng qua từng cái bàn đi tới dưới chân cô. Anh ngẩng đầu trông lên, vươn tay, giọng nói mềm mỏng và chậm rãi lạ thường, là lần đầu tiên: “Chân Ý, đưa tay cho anh.”

Không gàn bướng như mọi người đã thấy, thật ra cô rất sợ hãi, tay chân đều đang run rẩy, không nhúc nhích được. Cô đờ đẫn nhìn anh, thật sự không thể cử động.

“VẬY anh đến dắt tay em.” Anh nói khẽ, tiến lên một bước, chậm rãi cầm tay cô. Lòng anh nhẹ nhõm, nhưng rồi cảm nhận được sự run rẩy kịch liệt mà khê khàng của cô, trái tim anh lại trĩu nặng vô cơ.

“Đến chỗ anh nào.” Anh nắm tay cô, chậm rãi dang khuỷu tay ra. Cô run lên, hơi quỳ gối nhảy xuống. Anh thu tay lại, kéo cô xuống dưới.

Cô bỏ nhào vào lòng anh, cách đó không lâu còn cứng cõi, giờ đây trở nên nhu nhược, nước mắt dâng trào đầy túi hờn, sợ hãi và hơn cả là sợ anh không tin cô: “Ngôn Cách, anh đừng nghe lời các thầy nói. Em không trộm tiền của người khác đâu. Thật đấy! Anh tuyệt đối đừng nghe họ.”

“Anh không nghe họ.” Anh nói, “Anh chỉ nghe em.”

Nước mắt cô tuôn trào như vỡ đê, rơi hết lên ngực anh.

Ngôn Cách cầm lấy cặp sách của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Có thể mở ra không?”

Nước mắt rơi lã chã, cô gật đầu. Anh mở cặp ra, vừa nhìn những thứ bên trong đã hiểu ngay, chỉ vồn vện mấy đồng xu và một gói băng vệ sinh... Anh cúi đầu, yên lặng rất lâu, mái tóc lòa xòa không thấy rõ vẻ mặt.

Một lúc lâu sau, anh ngẩng lên, ánh mắt đã lạnh đi, nhìn một lượt những người đứng quanh, hai thầy giáo và vô số những bạn nam khác. Giữa không gian im phăng phắc là hăng hà ánh mắt đang nhìn chăm chú.

“Ngôn Cách, chúng ta đi thôi.” Nước mắt rung rung, cô níu tay áo anh.

“Khoan đã.” Không thể đi như vậy, sẽ có người cho rằng cô là kẻ trộm, nhưng cũng không thể dốc đồ trong túi ra. Anh nhìn bạn cùng bàn với Chân Ý: “Cậu sang đây xem trong túi có tiền bị mất không?”

Dương Tư ngó đầu nhìn: “Không có.”

Ngôn Cách nhìn bạn nữ đứng cạnh thầy giáo: “Cậu mất tiền phải không?”

“Vâng.”

“Sang đây xem đi.”

Cô ta đi tới nhìn.

“Trong này có tiền của cậu không?”

“Không có.” Bạn nữ kia căng thẳng.

Ngôn Cách nhanh chóng kéo khóa cặp lại, giọng hơi lạnh, gần như ra lệnh: “Nói xin lỗi đi.”

Nữ sinh kia đỏ mặt cúi đầu. Dưới ánh nhìn soi mói của đám đông, cô ta không mở miệng được.

“Nhìn cậu có vẻ là học sinh giỏi, vậy mà một phẩm chất đạo đức cơ bản là làm sai phải nhận lỗi cũng không biết sao? Đi học lâu như thế, không hiểu hai chữ “lễ độ” viết thế nào à? Cậu là học sinh “tốt” ư? Không, tôi cho rằng cậu kém xa Chân Ý.” Ngôn từ sắc bén thế này, Ngôn Cách lại có thể nói bằng vẻ mặt điềm nhiên, giọng nói bình thản, trông như không hề có ác ý.

“Xin lỗi.” Nữ sinh không chịu được lời nói của đàn anh nam thân, chạy về chỗ vùi đầu khóc lóc.

Thầy giáo cho giải tán học sinh, chuẩn bị lên lớp, nhưng... “Hai thầy không nên nói xin lỗi sao?” Ngôn Cách lạnh nhạt cất tiếng.

Các bạn vẫn chưa đi hết, trợn trừng mắt nhìn. Chân Ý sững sốt, thấy vẻ lúng túng khó xử của hai thầy, cô khẽ giật áo Ngôn Cách.

Anh quay lại nhìn cô: “Chuyện này giao cho anh, em đừng quan tâm.” Anh nổi giận.

Chân Ý không dám nói gì nữa. Thầy giáo muốn nhân nhượng cho khỏi phiền: “Chân Ý, thật không phải...”

Ngôn Cách lắc đầu: “Thật không phải, xin nhường đường một chút. Thật không phải, cho tôi quấy rầy một chút. Đây không phải xin lỗi. Thầy giáo không biết nói xin lỗi thì để em dạy hai thầy.” Giọng lịch thiệp mà lễ phép, “Xin lỗi, tôi sai rồi. Đây mới là nói xin lỗi.” Một bước cũng không nhường, các thầy giáo càng khó xử.

Ngôn Cách lẳng lặng đợi vài giây: “Em sẽ khiếu nại lên ban quản lý trường học: Hai thầy không tôn trọng việc riêng tư của học sinh, đổ oan cho học sinh ăn trộm, ép học sinh nhảy lầu.”

“Chân Ý, xin lỗi, thầy sai rồi. Mong em bỏ qua.”

Chân Ý mờ mịt, trợn tròn mắt, tưởng mình nằm mơ.

Tối đó trên đường về nhà, cô chầm chậm thấm thía nỗi đau. Nhớ tới lời chất vấn của thầy giáo cùng ánh mắt của đám bạn học, giữa lúc trợ trợ bất lực như vậy lại không một ai đứng ra giúp cô, tất cả chỉ chờ xem kịch vui. Khi ấy, cô

tuyệt vọng và hổ thẹn biết bao. Ngôn Cách biết cô buồn nên cõng cô về nhà. Cô gục trên lưng anh, trong lòng tủi hờn, suốt quãng đường cứ lẳng lẳng rơi nước mắt, vươn tay lau rồi lại ôm lấy cổ anh. Trên cổ, tóc, mặt, trong áo anh đều thấm đẫm nước mắt của cô. Cô không lên tiếng, cũng không sụt sùi, chỉ có chất lỏng lạnh lạnh chảy trên người anh. Anh nhìn về phía trước, nhẹ nhàng nói: “Luôn cảm thấy Chân Ý nhà ta không giống thiếu nữ, bây giờ xem ra cũng được làm từ nước.”

Cô khịt mũi nhoèn miệng, vừa cười vừa rơi nước mắt.

“Chân Ý.”

“Hả?”

“Sau này đừng đứng ở chỗ cao như thế nữa.” Anh nói rất khẽ và chậm rãi, “Anh sẽ lo lắng.”

Cô bỗng sững sốt, đáy lòng âm áp lại thấp thỏm. Cô ôm chặt cổ anh, khẽ nói: “Ngôn Cách, em dọa họ thôi. Em không nhảy đâu. Em không nở xa anh mà.”

“Chân Ý.” Hình như anh đỏ mặt.

“Sao ạ?”

“Em ôm anh chặt quá, sắp ghì chết anh rồi.”

“... A, thật không phải... Ừm, không phải vậy, lặp lại một lần: Xin lỗi, em sai rồi, mong anh tha thứ.”

“...”

““Ha ha...”

Ngôn Cách hồi tỉnh lại từ ký ức. Lần đó, anh thật sự lo lắng, lần đầu tiên trong đời lo lắng như vậy. Anh quay lại nhìn, cô ngồi bên bàn ăn, khoe miệng dính hạt cơm, ăn uống ngon lành, dáng vẻ hạnh phúc và thỏa mãn. Cơm nước xong xuôi, Ngôn Cách rửa bát dọn bếp. Chân Ý không giúp đỡ bởi trong lòng cô, anh vẫn luôn có tính năng của người máy dọn dẹp. Cô đi tìm máy tính, chọn phim, xem gì thì tốt đây? Ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định xem Chuộc lỗi.

Ngôn Cách dọn bếp xong xuôi, rửa tay mấy lần. Anh vớt nho ngâm trong nước muối ra, đặt vào bát thủy tinh rồi bung đi. Quay người lại, chỉ thấy Chân Ý đang chán nản ngâm nga bài hát, lẩn qua lẩn lại trên sofa như con thú nhỏ. Vừa rồi ăn cơm không để ý, giờ nhìn cô chỉ quần lớp khăn tắm, bả vai mảnh khảnh và đôi chân thon dài để trần, anh thấy một nét đẹp tinh tại nhưng vẫn hoạt bát, trong lòng không khỏi thoáng qua cảm giác bất thường.

Cô vừa nghiêng đầu thấy anh đi tới, lập tức đứng dậy xoè tay ra với bát nho trong tay anh, ngắt một quả bỏ vào miệng. “Ôi, lạnh quá!”

Cô giữ chặt nắm tay, thân thể nhỏ bé run lên đây cường điệu, xương quai xanh mảnh khảnh càng lộ rõ, toát ra vẻ gợi cảm mê hoặc.

Thân hình Ngôn Cách dừng lại nửa giây, cảm thấy rời mắt là việc khó khăn.

“Này, ăn nho đi!” Cô cầm một quả đưa tới trước mặt anh. Anh giơ tay định cầm, cô lại gạt tay anh ra, ngang ngạnh đưa sát vào môi anh. Anh cúi đầu nghe theo, ngậm lấy quả nho trong tay cô. Đôi môi lướt qua lòng bàn tay cô, tiếng lòng hai người khẽ run lên. Cô tự dưng quán lấy tay anh, rúc vào người anh, đôi chân trần bất giác mơn trớn chân anh, làn da mềm mại dán sát vào mu bàn tay anh. Anh cảm thấy mu bàn tay mình như dính mỡ. Anh ôm lấy bát thủy tinh, cô phụ trách lấy nho cho anh ăn. Buổi tối cứ thế trôi đi trong không khí định sẵn là mờ ám.

Ngôn Cách nghiêm túc xem phim, nhưng khó tránh khỏi không tập trung. Cô ghé quá sát, mùi sữa tắm thơm ngát quanh quần môi anh. Còn Chân Ý vẫn giả bộ chuyên tâm, không nói không rằng cho đến khi trên màn hình xuất hiện cảnh nam nữ chính ân ái ở thư viện... Phòng khách yên ắng, hai người đều không nói gì, chỉ còn tiếng rên rỉ rõ ràng của nữ chính. Như bị lây nhiễm, nó thấm dần vào da thịt của hai người ngồi trên sofa. Không khí lạ lùng và ấm nóng. Hơi thở Ngôn Cách thoáng bất ổn.

Chân Ý ngẩng đầu kê tới tai anh, chậm rãi thốt lên: “Em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi...”

Mắt cô tròn ướt trong trẻo, đong đầy sự quyến rũ không hề kìm hãm, cũng chẳng chút che giấu, như thể muốn anh thấy rõ. Ngôn Cách điều chỉnh hơi thở, nhưng có cảm giác phí công tốn sức, ngực anh nóng lên dữ dội. Bát thủy tinh rơi xuống thảm, quả nho màu tím óng ánh lăn trên đất.

Ngôn Cách chột cảm lấy cổ tay cô, ngăn cô lại. Chân Ý hơi nhú mày, có phần tủi thân, giọng nói lại càng mềm dịu, truyền vào tai anh, khiến thân thể anh run rẩy: “Ngôn Cách, lần này chúng ta không chia xa nữa, anh nói vậy mà. Chẳng lẽ anh nói dối?”

Ngôn Cách cảm thấy mình không thờ nổi, sững sốt trước lời cô nói, nhưng vội vã lắc đầu: “Không có.”

“Có phải anh đang theo đuổi em không?”

“Đúng.”

“Em thông báo anh đã theo đuổi được em rồi. Em là bạn gái của anh, anh nói từ bây giờ chúng ta không xa nhau nữa, vậy chúng ta sẽ kết hôn sinh con. Anh nói xem, có phải chúng ta có thể ân ái rồi không?”

Logic rất chặt chẽ, Ngôn Cách không thể phản bác.

Mắt cô long lanh, nhìn anh vài giây, có phần hụt hẫng, thân thể chậm rãi ngã ra sau. Anh hốt hoảng, tưởng cô sắp ngã nên lập tức ôm lấy hông cô. Cô kéo giãn khoảng cách với anh, yên ổn dựa trên lòng bàn tay anh, khóe môi nở nụ cười tuyệt đẹp: “Ngôn Cách, anh nhìn đi, em đã trưởng thành rồi. Đây là em của tám năm sau.”

Cô tay cô gơ lên, kéo chiếc khăn tắm tuột dần khỏi cơ thể. Chiếc khăn buông lơi trên lòng bàn tay anh trôi đi như cát, làn da trần trụi bóng loáng của cô nằm trọn trong lòng bàn tay anh.

“Tám năm trước anh nói em quá nhỏ, bây giờ em lớn rồi. Anh có muốn em không?” Trước mắt anh, cô trần trụi như một con cá vảy bạc.

Giờ khắc này, anh cảm thấy cô rục rờ lạ thường, như viên trân châu hiếm có. Ngôn Cách không hề ép mình rời mắt, mà trầm lắng khắc ghi toàn bộ thân thể cô vào lòng. Anh như bị thiêu đốt, khó dần lòng, nhưng hết sức kiềm chế, tha thiết mà thành kính nói: “Anh đã nhớ rồi. Chân Ý, em rất đẹp.”

Trái tim Chân Ý lập tức như bị thứ gì âm áp đung phải. Trước mặt anh, cô chưa bao giờ biết xấu hổ, cô cho rằng anh sẽ tránh né, không dám đối mặt, thế nhưng anh lại phối hợp ngoài dự tính của cô. Khoảnh khắc này, cô biết vì sao mình chưa bao giờ xấu hổ trước mặt anh, bởi vì anh đáng được vậy. Cô ngỡ ngác, đôi mắt mở to. Lời ca ngợi chân thành và tha thiết của anh khiến mắt cô rung rung những giọt nước như sao trời.

Vừa thấy vậy, anh liền bồi rối: “Chân Ý, em đừng hiểu lầm, đừng cho rằng anh không thích em. Đừng khóc...” Anh đỏ mặt, lời không mạch lạc, lại sợ nói sai gì đó làm tổn thương cô, “Là quy củ của nhà họ Ngôn, nếu chưa đính hôn thì không thể...”

Chân Ý sững sờ vài giây, biết anh hiểu lầm, lại cảm thấy đáng vẻ quẫn bách của anh đáng yêu vô cùng. Cô bỏ nhào vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, vui mừng hỏi: “Vậy bao giờ chúng ta đính hôn? Bao giờ anh cầu hôn?”

“Anh vẫn đang suy nghĩ.” Anh nói thật.

Cô hạnh phúc vùi mặt vào ngực anh, cứ thế cười khúc khích rồi lại ngẩng đầu hôn anh. Anh ôm lấy eo cô, lấn người hôn lấy. Môi cô mang mùi hương dịu dịu quyện cùng vị mát tanh của nho tươi, hết như ký ức của anh. Hơi thở nặng dần, quyến luyến không thôi.

Lúc này, điện thoại di động đổ chuông...

Là Tư Côi gọi. Chân Ý thật sự muốn đánh chết cô nàng, nhưng vừa bắt máy, nghe một lúc cô lại nhíu mày.

Đặt điện thoại xuống, mặt cô còn đỏ bừng vì phút thân mật khi nãy. Quay lại nhìn, Ngôn Cách quần áo xộc xệch, mắt ướt át trong veo. Cô vuốt lại mái tóc rối bù, khẽ nói: “Trịnh Đình chết rồi. Là con bé vị thành niên trong vụ hành hung ở bến tàu điện ngầm. Em phải đến xem.”

“Anh đi cùng em.”

“Ừm.”

Hai người sửa soạn cho bản thân. Trước khi xuất phát, tiếng chuông máy bàn trong nhà chọt vang lên, có phần đột ngột giữa phòng khách tĩnh mịch. Lúc đó, hai người đã tới cửa.

“Có muốn nhận điện không?” Ngôn Cách hỏi.

“Không cần, chắc là điện thoại quấy rầy.” Cô tắt đèn đóng cửa. Đứng giữa bóng tối và ánh sáng, mắt cô lóe lên: Cô không bao giờ cần nghe cú điện thoại này nữa.

Mười hai giờ đêm, nhà nghỉ giá rẻ ở xóm lao động vẫn sáng đèn. Nhìn từ đằng xa, cửa sổ kính đầy vết bẩn và dầu mỡ dưới ánh sáng mờ tối. Tòa nhà treo biển nhựa màu đỏ nhấp nháy “Qua đêm 20 tệ”, chữ Q của từ “Qua” đã nát bươm không còn sáng đèn. Máy chiếu xe cảnh sát khiến xóm lao động vốn dĩ chật hẹp lại càng ùn tắc. Mặc dù đêm đã khuya nhưng rất nhiều người dân mặc đồ ngủ vẫn chạy tới hóng chuyện. Bà chủ nhà nghỉ ngồi ở cửa mặng mỏ: “Xui quá đi mất! Vốn đã é chổng vó ra rồi, sau này còn sống nổi không đây?”

Chân Ý mới vào cửa, chồng Lâm Chi đã đi tới, hai chân run cầm cập như nhũn ra: “Luật sư Chân, cô phải giúp tôi, tôi không giết người!”

“Anh bình tĩnh đã, mới cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay, Trịnh Dĩnh nằng nặc nhận lỗi với tôi, tôi không chịu tha thứ, con bé liền quỳ trước cửa. Tuy tôi đã đuổi nó đi, nhưng sau đó lại thấy khó chịu, dù sao con bé cũng chỉ là đứa trẻ, thói xấu cũng học từ người lớn mà thôi. A Chi chết rồi, con bé vẫn phải sống. Không tha thứ khác nào đẩy con bé vào hố lửa? Cả thế giới đều chửi rửa con bé, thôi thì để tôi cứu vớt nó. Con bé nói nó ở bên ngoài, bảo tôi 10 giờ rưỡi tới gặp nó. Tôi gõ cửa không ai trả lời, cùng bà chủ vào xem, nhưng...”

“Cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng. Anh đừng sợ.”

Lúc này, Tư Côi đi tới: “Bước đầu loại bỏ hiềm nghi của anh.”

Chồng Lâm Chi như trút được gánh nặng. Chân Ý đứng sang một bên, khẽ hỏi: “Nhanh thế, có chứng cứ ngoại phạm không?”

“Vụ án liên hoàn, mà người bình thường không thể nào giết người như vậy.”

“Như vậy là sao?”

Cầu thang cũ kỹ vô cùng, hành lang trên tầng ba giăng dây cảnh báo, cảnh sát đang tra soát. Chân Ý và Ngôn Cách mang bọc giày đi vào. Căn phòng xảy ra vụ án tắt đèn, nhân viên nghiệm chứng khom người lấy dấu vân tay và những dấu vết khác. Cô nhìn thấy trong phòng vệ sinh sát cửa có một người, là Trịnh Dĩnh. Quả thật rất đẹp, đẹp đến giả dối và kỳ dị. Cô ta trang điểm đậm, đánh phấn dày, mặt trắng môi đỏ, trang phục điểm lệ tinh xảo lạ thường, trên người là

bộ váy công chúa nước ngoài bó trên phồng dưới. Eo bó cực chặt như vòng eo nhỏ của tiểu thư Anh Quốc thế kỷ 16, 17. Vẽ viền mắt và phủ mascara rất đậm, trên cổ thít một chiếc vòng da trâu đính ren, phần đuôi dây treo trên đỉnh vò hoa sen. Trang phục điểm lệ, màu sắc rực rỡ, dáng chết cực đẹp, tựa diễn viên carnival. Đường như cô ta đang cười...

Da đầu Chân Ý tê dại, cô dẫn lại cảm giác khó chịu và khác thường trong lòng, tiến đến một bước, ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô ta, là Chanel No.5. Đến gần, cô phát hiện phòng vệ sinh còn có người khác nữa! Cô giật thót, nhảy ra sau, Ngôn Cách đứng sau đưa tay đỡ. Trái tim đập thình thịch, cô định thần nhìn lại, là gương. Trên gương vẽ cái vòng màu máu, Trịnh Dĩnh trong gương không hề chớp mắt, cười âm hiểm nhìn chằm chằm bản thân ngoài gương. Hết thấy đẹp đẽ vô cùng, không ăn nhập với khung cảnh bản thủ tệ hại nơi đây.

Túi trang điểm của Trịnh Dĩnh đặt trên bồn rửa tay, đồ đạc lộn xộn, dưới đất có bộ phận sinh dục phái nam bằng cao su và máy rung. Ngôn Cách đứng cạnh Chân Ý, cau mày, hình như đang nhìn ký hiệu trên gương. Anh quay lại nhìn căn phòng, đồ đạc đều cũ kỹ nhưng khá chỉnh tề. Một cánh cửa sổ để mở thông ra màn đêm mịt mù bên ngoài.

Ra khỏi hành lang, Ngôn Cách hỏi Tư Côi: “Giết người liên hoàn à?”

“Ừ, dáng chết rất kỳ dị nên trước đó không công khai.”

“Tất cả nạn nhân đều như vậy à?”

“Đúng.” Tư Côi lấy ảnh trong cặp hồ sơ ra cho anh xem, “Thầy Ngôn, tên tội phạm này có tâm lý gì thế, không phải thần kinh có vấn đề chứ?”

Chân Ý liếc nhìn, lập tức sớn gai ốc. Toàn bộ người bị hại đều ăn mặc chỉnh tề và trang điểm, khi chết rất xinh đẹp. Chỉ là loáng thoáng cảm thấy có gì không giống.

“Thân phận có điểm chung không?” Ngôn Cách hỏi.

“Đều là người gần đây bị dư luận lên án.”

“Lên án?”

Tư Côi chỉ vào một cô gái trong tập ảnh: “Hai tháng trước cô ta bất ngờ bị ngã xuống nước, có cảnh sát giao thông liều mình cứu cô ta nên hi sinh, nhưng cô ta không nói một câu cảm ơn, lên bờ đã chạy mất dạng. Về sau đoạn băng do người đi đường quay lại được công khai, từ đó tìm ra cô ta. Người này giả vờ nhảy lầu để dọa bạn trai, vô tình hại nhân viên cứu hỏa ngã chết khi cứu cô ta. Người này...”

Tất cả đều là sự kiện đại chúng tràn ngập mọi kênh truyền thông của thành phố K. Tất cả đều là những kẻ đánh mất đạo đức dồn người khác vào chỗ chết, nhưng pháp luật không chế tài xử lý. Liên tưởng đến Trịnh Dĩnh, cô ta tham gia

vụ đánh đập thai phụ ở bến tàu điện ngầm, nhưng chưa đủ tuổi chịu án phạt. Là hành vi phạm tội kiểu cuộc thanh trừng của người vệ đạo, Chân Ý nghĩ thầm. Ngôn Cách hỏi: “Vụ án của Trịnh Đình, có trông thấy người khả nghi ở khu vực lân cận không?”

“Không thấy.” Tư Côi nói, “Cũng không có phương tiện giao thông khả nghi.”

“Nhà nghỉ có khách trọ khác không?”

“Toàn là gái làng chơi và đàn ông độc thân quanh đây, thêm nữa là mấy cặp đôi của trường nghệ.”

Trên hành lang, các cảnh sát đứng vòng quanh Quý Dương. Lúc Chân Ý theo Ngôn Cách xuống nhà, cô nghe thấy giọng nói cấp bách của anh ta: “Tội phạm chúng ta cần tìm là phái nam, thân hình cao lớn, tầm vóc cường tráng, độ tuổi từ 27 đến 33. Hắn rất cuốn hút, rất tự tin trong mối quan hệ xã hội, giỏi giao tiếp, có thể lấy được niềm tin của người xa lạ trong thời gian ngắn. Có khả năng hắn mang thân phận đặc biệt, vẻ ngoài tuấn tú. Trừ những điểm này, sâu thẳm nội tâm, hắn rất cẩn trọng trong mối quan hệ nam nữ, có lẽ đến giờ vẫn chưa có bạn gái. Thoạt nhìn, hắn là người phong độ, nhưng truyền thống và bảo thủ. Quá khứ thời thơ ấu tạo ảnh hưởng tới cái nhìn của hắn về quan hệ nam nữ. Tuổi thơ bất hạnh, có quan hệ thân thiết với bố. Hồi bé, bố gặp biến cố, bị vu oan hoặc vì cứu người nên qua đời ngoài ý muốn, mẹ hắn bỏ đi từ lúc hắn còn nhỏ. Sau khi trưởng thành, do công việc hoặc hòa nhập xã hội, hắn đã trở nên giỏi ăn nói, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn giữ khoảng cách với phái nữ dù không thể vứt bỏ sự tò mò. Hành vi của hắn không có khuynh hướng ngược đãi, nhưng sâu trong ý thức, hắn nuôi dưỡng dự vọng tìm hiểu và khám phá thân thể phái nữ. Hắn tự tin bài bản, rất giỏi sắp xếp và lên kế hoạch, làm việc có quyết sách và chiến lược, rất thủ đoạn và liêu lĩnh. Hắn làm công việc danh giá, biết cảm thông, rất chính trực, yêu cầu rất cao với đạo đức của bản thân, đại diện cho xã hội đứng ở đỉnh cao của nấc thang đạo đức. Hắn có thể làm những ngành nghề như thẩm phán, cảnh sát, luật sư...”

Chân Ý vừa đi xuống vừa không kìm được quay lại nhìn, tò mò với lý luận của Quý Dương.

Sau khi xuống nhà, cô định gọi Tư Côi chào một tiếng rồi đi, không cẩn thận nhìn thấy thứ gì đó trên cổ Tư Côi. Cô tới gần, không nói một lời đi kéo cổ áo Tư Côi ra nhìn, là một dấu hôn rất đậm. Tư Côi lập tức che cổ áo lại.

“Chắc chắc chắc, anh Biện Khiêm đúng là... uy mãnh mà.” Tư Côi bị Chân Ý chọc đỏ mặt: “Ai cần cậu quản.”

“Không quản không quản, gái lớn đều phải lấy chồng.” Chân Ý cười xấu xa, “Thảo nào, tớ vừa thấy xe của anh Biện Khiêm đỗ ở đằng kia, còn tưởng mình nhìn nhầm.” Cô vẫy tay chào tạm biệt, Ngôn Cách đứng đợi bên ngoài, đút hai tay vào túi ngược nhìn bầu trời. Cô nhìn theo ánh mắt anh, không thấy gì cả.

Anh thấy cô tới, rời mắt đi, cùng cô vòng qua dây cảnh báo, bước vào xóm lao động đang bao phủ trong màn đêm.

Lối đi chật hẹp, bóng đêm tĩnh lặng. Chân Ý chấp tay sau lưng, đi cạnh anh: “Tò mò quá, muốn biết chuyên gia Quý Dương đoán tình cảnh của hung thủ bằng cách nào.”

“Không khó lý giải.”

“Anh biết à?”

“Bối cảnh của nạn nhân trong vụ án liên hoàn không có mối liên hệ và điểm chung, điểm giống nhau duy nhất là họ từng bị dư luận lên án. Không khó đoán hung thủ đảm nhiệm vai trò của người vệ đạo. Trong những sự kiện riêng biệt, người bị giết đều đã hại chết những người có nghề nghiệp đặc biệt như cảnh sát giao thông, lính cứu hỏa, nhân viên nhà nước... Đều là ngành nghề có tính chất gắn với phẩm chất đạo đức khá cao. Hung thủ rất có khả năng xuất phát từ những ngành nghề này.”

Chân Ý nghe say mê, khen ngợi: “Anh giỏi quá! Ô, Lâm Chi là hộ lý trong viện dưỡng lão.”

Dòng suy tư của Ngôn Cách đứt đoạn một giây, nghề nghiệp hộ lý này hơi khiên cưỡng. Anh cup mắt, cô đang nhìn anh không chớp mắt, đôi mắt đen láy lấp lánh ánh sao, chuyên tâm mà sùng bái.

Anh khẽ hít vào, không khí ban đêm mát lạnh thấu tim gan. “Xét theo trình tự thực hiện, hẳn cần dụ dỗ người chết đến vị trí an toàn bí mật. Người xa lạ chấp nhận đi cùng hẳn thì nhất định hẳn có sức cuốn hút của riêng mình, có thể làm cho người ta nhanh chóng có cảm tình và niềm tin đối với mình trong thời gian ngắn. Vì thế, Quý Dương nói hẳn tuần tú hoặc bản thân nghề nghiệp của hẳn khiến người ta cảm thấy an toàn đáng tin. Xét trên phương thức giết người, hẳn chọn siết chết nạn nhân, điều này cho thấy hẳn phải khỏe mạnh. So với những cách giết người khác, siết chết khá gọn gàng sạch sẽ, để lại ít dấu vết trên thi thể. Có lẽ hẳn muốn chứng tỏ mình đại diện cho phe có quyền lực. Bản thân hẳn không nghiên cứu và có hứng thú với phương thức giết người, nên không có ý định làm nhục người chết. Hình ảnh cảnh sát Tư cho chúng ta xem thể hiện người chết không có dấu hiệu gãy gĩa, dù là siết chết, hung thủ vẫn có thể đoạt mạng sau một cú tấn công.”

Tốc độ nói không nhanh để cô có thể nghe từng chữ rõ ràng. Chân Ý không kìm được mà tham gia: “Vì thế mục đích của hẳn là trừng phạt người chết. Đồng thời, hẳn có yêu cầu rất cao đối với đạo đức của bản thân, không làm nhục nạn nhân lúc giết chóc giống những kẻ vệ đạo khác.”

“Đúng.” Ngôn Cách liếc nhìn cô, đánh giá cao khả năng lĩnh ngộ của cô, “Hẳn đặt mình ở vị trí rất cao, trong lúc trừng phạt vẫn giữ tôn nghiêm cho cái chết của họ, vì thế hẳn sửa soạn tinh tươm để họ chết thật đẹp.”

“Hoàn cảnh trưởng thành mà Quý Dương nói là căn cứ từ đâu vậy?”

“Em có thấy hai dụng cụ dưới sàn nhà không?” Thứ anh nói là bộ phận sinh dục cao su và máy rung. Chân Ý “ừ” một tiếng.

“Mặc dù không có nhiều chứng cứ như Quý Dương, nhưng theo anh đoán, thân dưới người chết có dấu hiệu bị xâm phạm tình dục, song không phải là đàn ông thật sự. Mà..” Anh không nói hết, nhưng Chân Ý hiểu.

Gió đêm nhẹ phất, không khí có chút lạ kỳ. Có lẽ là đôi chút lúng túng. Bóng tối truyền đến lời thì thầm trêu ghẹo, một đôi tình nhân ôm nhau cười đùa và nói lời tình tứ đi tới, lướt qua họ. Trong hành lang tĩnh lặng chật hẹp, tiếng cười khẽ khàng của họ nghe riêng tư và thân thiết vô cùng.

Chân Ý không dần được quay đầu lại nhìn, bất giác trong mắt toát lên sự hâm mộ, hành động ấy lọt vào mắt Ngôn Cách. Anh nhìn cô hồi lâu, nhích tới gần một bước, nắm lấy tay cô, kéo nhẹ cô tới bên mình, để cô đi sát cạnh. Chân Ý sững sốt, không cảm lòng được mà dựa nhẹ vào người anh, tay cô được lòng bàn tay ấm áp của anh bao kín. Lòng cô ngọt ngào, nghiêng đầu tựa lên bờ vai anh, ôm lấy anh, như thể một con gấu mèo đu mình trên cánh tay anh.

“Hắn không muốn làm nhục người chết nhưng lại dùng dụng cụ giả xâm phạm người chết, điều này mâu thuẫn.”

“Quý Dương vừa mới nói hung thủ có sự hiếu kỳ gần như muốn khám phá phái nữ.”

Chân Ý hiểu ra: “Bản thân hắn là người cuốn hút, đáng lý không thiếu phụ nữ, là trong tiềm thức của hắn cùng lúc xuất hiện tâm lý hiếu kỳ và chống đối phải không?”

“Ừ, người đàn ông như vậy, thông thường là do trong quá trình trưởng thành vắng bóng vai trò của phái nữ.”

Chân Ý cảm thấy rất có lý, nhưng không tìm được mà đưa ra điểm sơ hở: “Có lẽ hắn có ham muốn tình dục với người chết nhưng bị bắt lực?”

“Nếu hắn có ý muốn giao hợp nhưng không có khả năng, hắn sẽ để lại vết thương nghiêm trọng hơn trên thân dưới của người chết. Và khả năng lớn hơn sẽ là chọn dị vật khác chứ không dùng bộ phận sinh dục giả.”

“Tại sao?” Chân Ý tò mò, ngẩng đầu lên.

“Việc này...” Ngôn Cách ho nhẹ, “Có lẽ liên quan đến tôn nghiêm của phái nam.”

“Ồ...” Vốn dĩ không đủ khả năng nên tìm một cái giả để tự tìm kích thích ư?

Ngôn Cách nghiêng đầu liếc nhìn mái đầu đang bình yên tựa lên bả vai mình, nói tiếp: “Mặc dù thời thơ ấu không trọn vẹn, nhưng hắn vẫn đặt cho mình tiêu chuẩn đạo đức rất cao, quá trình trưởng thành của hắn có nhân vật phái nam kiểu mẫu, là bố hắn.”

“Ý anh là bố hẳn đã làm gương cho hẳn ư?”

“Rất nhiều hành động và niềm tin chính trực của trẻ con đều học tập từ bố mình.”

Chân Ý hoàn toàn sáng tỏ: “Hẳn chính trực, có niềm tin. Nhưng trong vụ giết người này lại thể hiện mặt cực đoan, vì thế rất có thể là sự kiện tương tự đã kích thích hẳn.”

“Ừ.”

Cô xâu chuỗi mọi thứ lần nữa, nói: “Bây giờ em đã hiểu hoàn toàn rồi, Ngôn Cách, anh giỏi quá.”

Giọng cô không hề che giấu sự sùng bái dành cho anh, còn hơi nũng nịu. Anh đưa mắt nhìn cô, không nói lời nào, nhưng trong lòng lại vui vẻ.

“Nhưng Ngôn Cách, không biết tại sao em cảm thấy vụ án của Trịnh Dĩnh không giống những vụ án liên hoàn khác lắm.”

Đây chính là điều anh muốn nói. Anh nhìn cô, ánh mắt lóe lên, khích lệ cô tiếp tục.

“Em khá nhạy cảm với trang phục và cách trang điểm nên cảm thấy cách ăn vận của Trịnh Dĩnh không cùng đẳng cấp với những người khác. Cô ấy cao cấp hơn nhiều.” Chân Ý cau mày, “Cách ăn mặc của những cô gái khác đúng như anh nói, hung thủ muốn họ chết có thể diện nên đã sửa soạn lại dung nhan, cho ăn vận chỉnh tề. Nhưng Trịnh Dĩnh chết không chỉ xinh đẹp mà có thể nói là diễm lệ, tuyệt mỹ, cứ như... hung thủ có tình cảm với cô ta vậy!”

Sự ăn ý trong suy nghĩ của họ khiến mắt anh thoáng hiện vẻ dụi dàng: “Anh cũng cho là vậy. Mặc dù cái chết của Trịnh Dĩnh tương tự những nạn nhân khác trong vụ giết người liên hoàn, nhưng hung thủ giết Trịnh Dĩnh không phải là kẻ giết những người khác.”

“Không phải là cùng một người ra tay sao?” Chân Ý bất ngờ, “Em tưởng vụ Trịnh Dĩnh là sơ suất của hung thủ nên phải tìm điểm đột phá từ mối quan hệ xã hội của Trịnh Dĩnh.”

Anh không vội giải thích, cảm thấy cô khẽ run rẩy giữa cơn gió đêm. Lúc đi quá vội, cô chỉ mặc áo khoác mỏng. Giờ đây tập trung thảo luận, cô không phát hiện mình đang lạnh. Anh dịu giọng: “Chân Ý, anh cởi áo cho em mặc nhé, có được không?”

Cô sững sờ một lát rồi cười khẽ: “Không cần đâu!” Nói rồi kéo áo khoác của anh, luôn tay qua ôm lấy người anh, “Thế này là được rồi, cùng mặc sẽ ấm áp hơn.”

Anh ngẩn ngơ, thuận thế ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, nói: “Nếu hung thủ có tình cảm đặc biệt với Trịnh Dĩnh, sao lại để cô ấy chết ở nhà nghỉ giá rẻ?”

“Ồ, đúng nhỉ.” Cô vừa lẩm bẩm vừa chui vào lòng anh, hít hà mùi hương phảng phất trên người anh.

“Những nạn nhân của vụ án liên hoàn đều ở thành phố K cho thấy phạm vi hoạt động chủ yếu của hung thủ ở nơi này. Nhưng Trịnh Dĩnh đến từ Thâm Thành, hung thủ làm thế nào biết được hành tung của cô ta? Giết người cần kế hoạch chặt chẽ, hôm nay Trịnh Dĩnh mới đến, hung thủ lập tức biết được lại còn tiến hành giết người ư?”

Nói vậy đúng là kỳ lạ. “Có phải vừa hay hung thủ qua lại giữa thành phố K và Thâm Thành không?”

“Có khả năng này. Thế nhưng Trịnh Dĩnh đã nhận lỗi với người nhà nạn nhân. Người đã nhận lỗi thì không còn ý nghĩa trừng phạt nữa. Còn nếu hung thủ có tình cảm đặc biệt dành cho Trịnh Dĩnh thì sẽ không dùng dụng cụ giả, mà đích thân...”

Chân Ý bĩu môi, cứ như vậy không thể nói thông được. “Vậy ra vẫn còn có một hung thủ khác. Hung thủ giết Trịnh Dĩnh quá thông minh, không ngờ hẳn lại có thể liên hệ với vụ án liên hoàn gần đây.”

“Hắn thật sự rất thông minh.” Ngôn Cách trầm ngâm một lát rồi nói, “Ngoài ra, mặc dù Quý Dương có suy đoán rất ấn tượng, nhưng anh cho rằng anh ta đã xem nhẹ vài chuyện cơ bản.”

“Chuyện gì cơ?”

“Hung thủ giết Trịnh Dĩnh bằng cách nào?”

Chân Ý sừng sốt. Đúng vậy, phản ứng đầu tiên là giết người liên hoàn, tư duy theo quán tính sẽ khiến người ta đi tìm điểm tương tự và đầu mối mới, nhưng lại xem nhẹ suy luận cơ bản nhất.

“Chồng Lâm Chi và bà chủ mở khóa đi vào, trong phòng không có dấu vết vật lộn. Mặc dù có mở một cánh cửa sổ, nhưng anh đã xem qua, trên cửa sổ là tấm che mưa bằng nhựa không kiên cố, máng nước bên cạnh cũng không chắc chắn, hung thủ không thể rời đi theo đường cửa sổ.”

Tim Chân Ý đập loạn: “Chẳng lẽ là phòng kín?”

“Nếu hung thủ giết Trịnh Dĩnh rồi chuyển thi thể tới đây thì quá khó khăn, còn nếu giết người ở nhà nghỉ thì sao hung thủ có thể ra vào tự do?”

Lòng hiếu kỳ của Chân Ý được khơi dậy, ngộ ngộ trong lòng anh: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh nghĩ...” Còn chưa dứt lời, di động trong túi áo bên trái của anh rung lên ngay sau lưng Chân Ý, làm hông cô tê dại.

Tay trái anh đang ôm cô, không buông ra mà với tay phải lần mò di động, vô tình hay cố ý ôm trọn lấy cô vào lòng ngực. Cô ấm áp hương thụ hơi ấm trong lòng ngực anh. Anh cúi đầu tìm điện thoại, người hơi nghiêng về phía trước đề

lên vai cô, mái tóc ngắn cọ xát bên má cô. Thật nhột, thật thân mật. Cô ngẩng đầu áp vào cổ anh, nụ cười bên khóe môi nở rộng hơn. Anh tìm được điện thoại, vội bắt máy. Gần bên tai, Chân Ý loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn ông trầm lắng và tĩnh mịch, nói tiếng Anh với chất giọng lôi cuốn, không rõ nội dung cụ thể. Ngôn Cách trả lời bằng tiếng Trung: “Đúng, giống một ký hiệu... Là một vòng tròn, vẽ bằng hai nét, một đường mảnh, một đường thô hơn.” Anh đang nói về vòng máu trên chiếc gương trong phòng vệ sinh.

“Rắn cạp nong đôi?... Sống lại?”

“...”

“Bây giờ anh đang ở đâu?”

Chân Ý cựa nhẹ đầu, nhưng quá gần nên chỉ thấy cái cằm trắng trẻo của anh. Người có thể khiến anh hỏi như vậy chắc không tầm thường.

Hình như bên kia không trả lời mà đập máy luôn. Ngôn Cách cắt máy, bắt giắc cau mày.

Chân Ý nhận ra anh đang lo lắng cho người gọi điện. Cô cũng không nhiều lời lại nghe anh nói: “Trịnh Đình tự sát. Nhưng có hung thủ.”

Lời này thật sự... khó hiểu.

Lúc Ngôn Cách lái xe đưa Chân Ý về đến dưới nhà, cũng đã sắp ba giờ sáng.

Chân Ý dựa trên xe không muốn xuống, nhiệt tình và tốt bụng đề nghị: “Đã muộn thế này rồi, nghỉ lại nhà em đi?”

Ngôn Cách gật đầu. Cô như trúng số độc đắc, nhìn anh vòng qua mở cửa xe cho cô, cười tủm tỉm đứng dậy, kê sát tai anh: “Vậy chúng ta tiếp tục chuyện đang dở lúc nãy nhé?”

Anh im lặng. Cô cười hi hi: “Mặc dù nhà em chỉ có một chiếc giường, nhưng em sẽ không để anh ngủ sofa đâu. Em tốt với anh không nào?”

Anh chậm chậm nhìn cô, nói: “Rất tốt.”

Ngôn Cách tắm rửa xong đi ra ngoài, liền nghe Chân Ý đang hát trong phòng ngủ, giọng ca nhẹ nhàng mà hoạt bát: “Chúng ta đến bờ hồ thảo nguyên, đợi chờ đàn chim bay về. Bao giờ chúng ta trưởng thành, hãy sinh một em bé...”

Ngôn Cách thăm nghĩ khuya rồi mà cô vẫn dỗi dào sinh lực.

Anh tắt đèn phòng khách, đi về phía phòng ngủ, bỗng nhiên, “Reng reng reng...” Máy điện thoại bàn trên bàn trà đồ chuông, âm thanh âm u và kéo dài trong phòng khách mờ tối.

“Chân... “ Vừa định gọi cô nghe điện thoại, chữ phía sau lại đông cứng trên bờ môi, bất giác anh chợt nghĩ đến lời cô nói về “điện thoại quấy rầy”.

Trái tim anh tĩnh lặng một giây. Không biết tại sao, quỷ thần xui khiến thế nào mà anh lại bắt máy, đặt bên tai. Anh không lên tiếng, bên kia truyền đến giọng nam xa lạ: “Tại sao không nghe máy? Anh biết em đang ở nhà.”

Trong phòng khách mờ tối, anh thâm trầm nheo mắt lại.